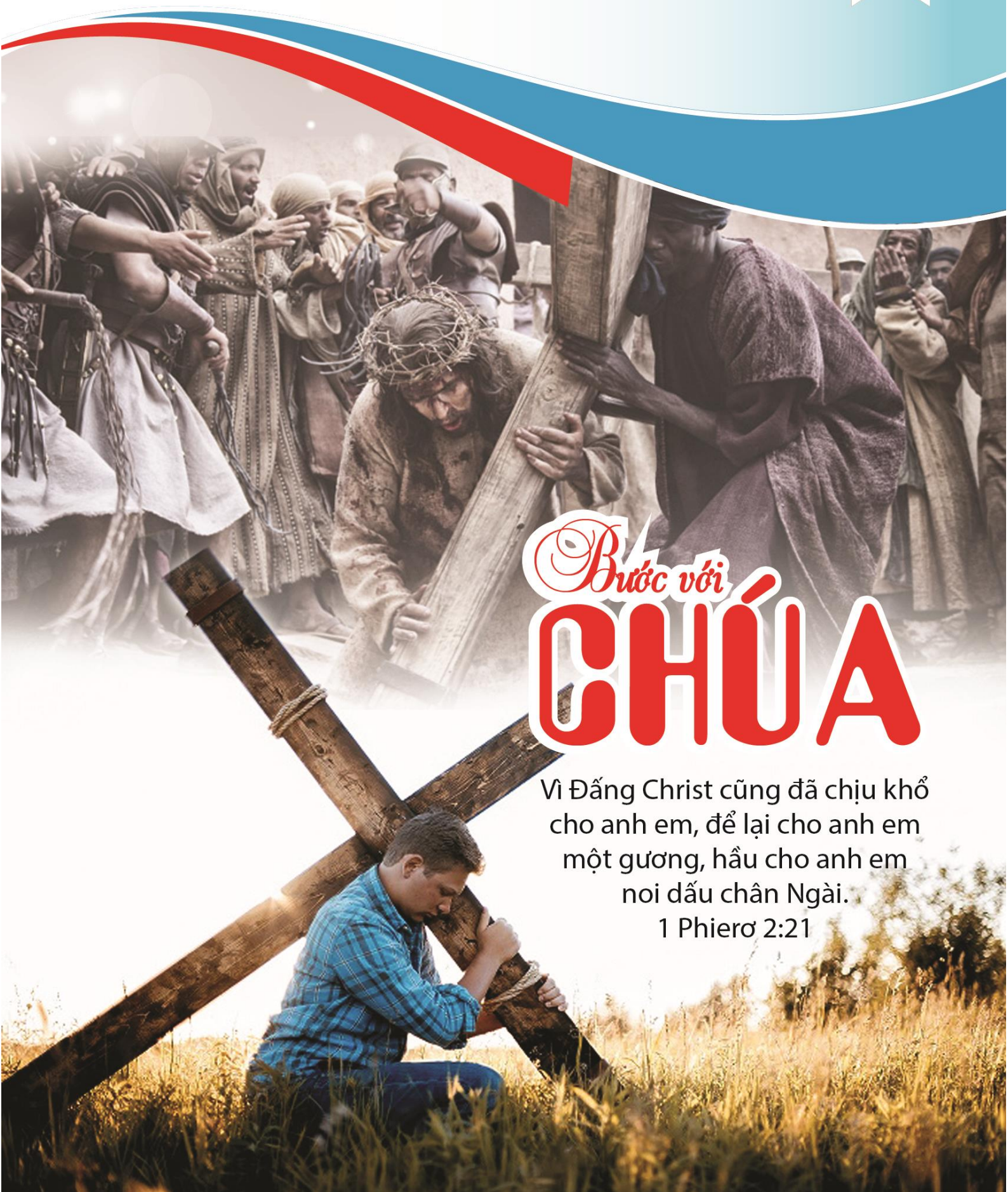

HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM TẠI THỤY SĨ

74
3&4
2020

Bước với **CHÚA**

Vì Đấng Christ cũng đã chịu khổ
cho anh em, để lại cho anh em
một gương, hầu cho anh em
noi dấu chân Ngài.

1 Phierơ 2:21

<u>Bài viết – Suy Gẫm:</u>	Trang
Mang gánh nặng cho nhau - <i>MS. Ngô Bá Tạo</i>	3
5 sự kêu gọi của Chúa Jêsus cho Cơ-độc nhân - <i>MS. Ngô Việt Tân</i>	7
Suy niệm Phục Sinh : Tình Yêu & Phục Vụ - <i>Trịnh Phan</i>	9
Chiếc lá cuối cùng – <i>MS. David Giang Đông</i>	15
Coronavirus có liên quan gì đến ngày Chúa tái lâm? - <i>Ms. Lê Văn Thế</i>	20
Tận dụng thời gian Chúa ban – <i>Phương Quỳnh</i>	23
Đọc sách :Theo Dấu Chân Chúa – <i>Charles M, Sheldon</i>	30

Sinh Hoat Hội Thánh:

Ảnh Bìa – <i>Kim Nguyệt</i>	1
Hình ảnh sinh hoạt – <i>Minh Trung, Minh Hải</i>	17-19
Góc Thiếu Nhi - <i>Lê Vi</i>	46
Đồ Kinh Thánh – <i>Liên Nguyễn</i>	48

Ứng hộ báo Sức Mới xin gửi vào

- Số tài khoản (compte Postal): 17-391352-2 Võ Ngọc Thủy Thương
- Và ghi rõ : BÁO SỨC MỚI.

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã quan tâm và góp phần trong công việc Chúa với chúng tôi!

Ban Biên Tập : Hình Như Bích Hạnh, Lê Kim Nguyệt, Lê Vi, Nguyễn Thị Liên,
Võ Ngọc Thủy Thương.

Cố vấn: MS. quản nhiệm Ngô Bá Tạo.

Mang Gánh Nặng Cho Nhau

Kinh Thánh : Ga-la-ti 5:26-6:5

Câu Gốc: « Hãy mang lấy gánh nặng cho nhau,

như vậy anh em sẽ làm trọn luật pháp của Đấng Christ ». Ga-la-ti 6:2

Kinh Thánh chép rằng: *« Hãy biết rằng trong ngày sau rốt, sẽ có những thời kỳ khó khăn. Vì người ta đều tự kỷ, tham tiền, khoe khoang, xác xược, hay nói xấu, nghịch cha mẹ, bội bạc, không tin kính, không tình yêu thương, khó hòa thuận, hay phao vu, không tiết độ, dữ tợn, thù người lành, lường thầy phản bạn, hay nóng giận, lên mình kiêu ngạo, ưa thích sự vui chơi hơn là yêu mến Đức Chúa Trời » (2 Ti-mô-thê 3 :1-4).*

Quả thật, chúng ta đang sống trong thời đại mà KT cảnh cáo rằng mọi người đều tự kỷ. Người ta thích sống tự do theo xác thịt, lo cho chính mình hơn là nghĩ đến trách nhiệm đối với người chung quanh.

Còn Cơ-đốc nhân chúng ta thì sao? Khi được gọi vào đại gia đình của Chúa, Cơ-đốc nhân cũng được khuyến khích đến lẽ sống bởi luật yêu thương của Chúa. Dưới luật này con cái Chúa được ràng buộc trong những trách nhiệm gì ? đối với bản thân mình và đối với anh em trong Hội Thánh, nhất là anh em còn non nớt đức tin ?

Trước hết, chúng ta tìm hiểu Trách nhiệm đối với anh em yêu đuối.

I. Trách nhiệm đối với anh em yếu đuối

Trong Hội Thánh Ga-la-ti có hai hạng tín hữu. Một hạng tín hữu « mạnh » là những tín hữu có tri thức thuộc linh, cho mình là người tự do không bị bó buộc của luật pháp. Còn hạng tín hữu kia gọi là tín hữu « yếu », vì lương tâm yếu đuối nên còn e ngại không dám ra khỏi những phép tắc của luật pháp.

Đối với tín hữu yếu, thay vì có sự nâng đỡ nhau, tín hữu mạnh lại trở nên kiêu ngạo và lạm dụng sự tự do của mình, làm những điều quá trớn đối với sự ngăn cấm của luật pháp để trêu chọc tín hữu yếu, tạo thành vết rạn nứt chia rẽ

nhau và ghen ghét nhau. Trong tình trạng ấy, sứ đồ Phao-lô khuyên các tín hữu 2 điều :

(1) Chớ tìm kiếm danh vọng gia dôi (Ga-la-ti 5 :26)

(2) Mang gánh nặng cho nhau (Ga-la-ti 6 :2).

Hai điều này cho thấy có 2 cách sống khác nhau trong vòng tín hữu. Một cách sống ích kỷ với sự tìm kiếm danh vọng cho mình mà không nghĩ đến anh em bên cạnh. Vì có họ coi mình trọng hơn người khác, là điều trái với nguyên tắc sống của Cơ đốc nhân:

« Hãy coi người khác như tôn trọng hơn mình » (Phi-líp 2:3).

Khác với cách sống ích kỷ, sứ đồ Phao-lô kêu gọi người tín hữu đến cách sống vị kỷ cao đẹp trong sự « mang gánh nặng cho nhau ».

Chữ « gánh nặng » trong Ga-la-ti 6:2 theo nguyên ngữ Hy-lạp là « baros » chỉ về gánh nặng ngoài sức chịu đựng của cá nhân, và chữ « gánh nặng » trong Ga-la-ti 6:5 theo nguyên ngữ Hy-lạp là « phortion » chỉ về gánh nặng hành trang cá nhân của người lính phải mang.

Qua hai ý nghĩa « gánh nặng » này, chúng ta thấy hai trách nhiệm của Cơ-đốc nhân:

(1) **Đối với chính mình:** Nếu chưa tập mang gánh nặng cá nhân của mình thì không thể mang gánh nặng cho nhau.

Trong Ga-la-ti 6:3-4, sứ đồ Phao-lô cảnh cáo kẻ không ra chi mà cũng tưởng mình ra chi, là kẻ khoe khoang khoác lác, chớ dối mình, nhưng hãy tự xét mình và ý thức trách nhiệm đối với bản thân trong đời sống thuộc thể cũng như thuộc linh.

(2) **Đối với anh em trong Chúa:**

« Mang gánh nặng cho nhau » có thể là chia sẻ vật chất với anh em đang gặp thử thách khó khăn trong cuộc sống, hoặc là nâng đỡ anh em đang ngã lòng, hay là khích lệ anh em đang yếu đuối. Mang gánh nặng cho nhau là làm trọn luật pháp của Đấng Christ, đó là luật yêu thương, được thể hiện trọn vẹn nơi thập tự giá của Chúa Jêsus Christ. Cơ-đốc nhân được luật yêu thương hướng dẫn đến lý tưởng sống cao đẹp « mang gánh nặng cho nhau », loại bỏ mọi ích kỷ cá nhân và cách sống theo xác thịt, đem lại sự hàn gắn và chữa lành làm vững tình anh

em hiệp một trong Chúa. Vì là chi thể trong Thân Thể của Đấng Christ (1 Cô-rinh-thô 12:12-26), nên ngoài trách nhiệm đối với chính mình, Cơ-độc nhân còn được ràng buộc bởi trách nhiệm chăm sóc nhau, nhất là với các chi thể yếu kém hơn. Sự chăm sóc nhau cần dựa trên nguyên tắc nào ?

II. Nguyên tắc chăm sóc nhau

Sứ đồ Phao-lô chỉ cho chúng ta nguyên tắc chăm sóc nhau như sau:

« *Hỡi anh em, vì bằng có người nào tình cờ phạm lỗi gì, anh em là kẻ có Đức Thánh Linh, hãy lấy lòng mềm mại mà sửa họ lại; chính mình anh em lại phải giữ, e cũng bị đổ dằn chẳng* » (Ga-la-ti 6:1).

Chữ « tình cờ » chỉ về sự xảy ra không biết trước, ngoài ý muốn. Chữ « phạm lỗi » trong nguyên ngữ Hy-lạp là « paroptoma », chỉ về sự trật chơn. Theo ý nghĩa của những chữ đó, thì sự phạm lỗi ở đây chỉ về lỗi lầm vì sự yếu đuối hay bị cám dỗ, chứ không phải là tội cố ý.

Chữ « sửa » trong nguyên ngữ Hy-lạp là « katartizo », là một từ ngữ y khoa có nghĩa là sắp lại khớp xương bị trật. Cho nên người sửa sai anh em cũng được xem như một bác sĩ trị bệnh, đòi hỏi được trau dồi kỹ năng, mà cách hay nhất là thể nào có thể chữa lành bệnh nhân mà chính mình không bị mắc bệnh.

Vì thế, sứ đồ Phao-lô chỉ cho chúng ta nguyên tắc chăm sóc nhau bao gồm 3 yếu tố quan trọng như sau:

(1) *Có Đức Thánh Linh hướng dẫn*: Con cái Chúa được Đức Thánh Linh hướng dẫn sẽ tìm cách giúp đỡ anh em sai phạm.

(2) *Có tình yêu thương của Chúa và có lòng mềm mại* (nhu mì): Vì « trái của Thánh Linh, ấy là lòng yêu thương, ..., mềm mại ... » (Ga-la-ti 5:22), nên « hãy lấy lòng yêu thương làm đầy tớ lẫn nhau » (Ga-la-ti 5:13).

(3) *Phải giữ mình, e cũng bị cám dỗ*: Người tin Chúa sống bởi ân điển nhận biết rằng chẳng có người nào tránh khỏi sa ngã. «Vậy ai tưởng mình đứng hãy giữ kéo ngã» (1 Cô-rinh-thô 10:12). Người tin Chúa có thái độ khiêm nhường vì nhận biết sự yếu đuối của mình, nên càng phải giữ mình, e cũng bị cám dỗ chẳng.

Tóm lại, người tín hữu không thực hành nguyên tắc chăm sóc nhau, không mang gánh nặng cho nhau, thì chưa phải là người sống theo luật pháp của Đấng

Christ. Chúa Jêsus đã từng quở trách các thầy thông giáo và các người Pha-ri-si là những kẻ giả hình, không sống theo luật pháp của Đấng Christ, không thực hành nguyên tắc chăm sóc nhau, không mang gánh nặng cho nhau. Thay vì tìm cách sửa anh em sai phạm trong tinh thần khiêm nhường và yêu thương, mềm mại, các thầy thông giáo và người Pha-ri-si kiêu ngạo và lên án kết tội người sai phạm và dùng người sai phạm để chính mình được tiếng tốt! Họ reo mừng khi một anh em sa ngã, và thường rao tin ấy ra cho mọi người biết, vì lúc ấy họ có thể hãnh diện về sự tốt lành của mình và tự hào về những người theo phe nhóm của mình tốt hơn nhóm của người anh em bị sa ngã! Sứ đồ Giăng đã thuật lại thể nào các thầy thông giáo và các người Pha-ri-si dẫn lại cho Chúa Jêsus một người đàn bà bị họ kết tội tà dâm và họ hỏi Chúa Jêsus nghĩ sao? rằng theo luật pháp Môi-se, có nên ném đá những hạng người như vậy không? (Giăng 8:3-5).

Từ ngày gặp Chúa Jêsus Christ, sứ đồ Phao-lô đã để lại cho các tín hữu ngày xưa cũng như các Cơ-độc nhân chúng ta ngày nay một tấm gương cao đẹp về Đời sống theo luật pháp của Đấng Christ.

III. Đời sống theo luật pháp của Đấng Christ

Đời sống theo luật pháp của Đấng Christ, là đời sống theo luật yêu thương, được dựa trên 3 nguyên tắc:

- (1) Làm gương tốt để gây dựng kẻ khác*
- (2) Vì ích lợi chung cho Hội Thánh*
- (3) Vì vinh hiển Danh Chúa.*

Theo các nguyên tắc trên, đòi hỏi người tín hữu muốn sống theo luật pháp của Đấng Christ, nghĩa là sống theo luật yêu thương, phải sẵn sàng can đảm trả giá, từ bỏ chính mình, làm gương tốt để gây dựng kẻ khác, không vì lợi riêng cho mình, nhưng vì ích lợi chung cho Hội Thánh, không vì vinh hiển riêng cho mình, nhưng vì vinh hiển Danh Chúa mà vui lòng mang gánh nặng cho nhau.

Trong Năm Mới này, mỗi chúng ta hãy thành tâm đến với Chúa và rờ lòng tự hỏi : Chúng ta có sẵn sàng can đảm trả giá cho đời sống theo luật pháp của Đấng Christ, nghĩa là sống theo luật yêu thương, mà vui lòng mang gánh nặng cho nhau không ? hầu loại bỏ mọi ích kỷ cá nhân và cách sống theo xác thịt, đem lại sự hàn gắn và chữa lành làm vững tình anh em hiệp một trong Chúa.

MS. Ngô Bá Tạo (03/2020)

Năm sự kêu gọi của Chúa Giê-sus cho Cơ-đốc nhân

1. *Hãy Đến Cùng Ta* : Cơ-đốc-nhân hãy đến với Chúa Giê-su như là Đấng Cứu Chuộc

“Hỡi những kẻ mệt mỏi và nặng gánh ưu tư, hãy đến cùng Ta. Ta sẽ cho các con được yên nghỉ.” (Ma-thi-ơ 11:28).

2. *Hãy Học Cùng Ta* : Cơ-đốc-nhân hãy đến với Chúa Giê-su như là vị Giáo Sư

“Hãy mang ách của Ta và học theo Ta, thì tâm hồn các con sẽ tìm được yên nghỉ, vì Ta có lòng khiêm nhu và khiêm tốn,” (Ma-thi-ơ 11:29).

3. *Hãy theo Ta* : Cơ-đốc-nhân phải bước đi theo Chúa Giê-su như vị Giáo Chủ

“Ngài bảo: "Hãy theo Ta, Ta sẽ khiến các người trở nên tay đánh lưới cứu người." (Ma-thi-ơ 4:19).

4. *Hãy Ở Trong Ta* : Cơ-đốc-nhân phải ở trong Chúa Giê-su như đời sống.

“Hãy cứ ở trong Ta như chính Ta ở trong các con. Như nhánh nho, nếu không liền với cây nho, thì tự nó không ra quả được; khi các con không ở trong Ta thì cũng chẳng kết quả gì.” (Giăng 15:4).

5. *Hãy Hi Vọng Về Ngày Quang Lâm Của Chúa Cứu Thế* .

“VẬY, theo lời Chúa dạy, chúng tôi nói cho anh chị em biết điều này: Chúng ta là những người đang sống mà còn lại khi Chúa quang lâm, chúng ta sẽ không đi trước những người đã ngủ. Vì khi mệnh lệnh ban ra cùng với tiếng gọi của thiên sứ trưởng và tiếng kèn của Đức Chúa Trời vang lên thì chính Chúa sẽ từ trời giáng xuống. Bấy giờ những người chết trong Chúa Cứu Thế sẽ sống lại trước hết, rồi đến chúng ta là những người đang sống mà còn lại sẽ cùng họ được cất lên trong đám mây để nghênh tiếp Chúa trên không trung. Như vậy, chúng ta sẽ ở cùng Chúa mãi mãi. Thế thì, anh chị em hãy dùng những lời ấy mà an ủi nhau.” (1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:15-18)

“Vì chính anh chị em biết rõ rằng ngày của Chúa sẽ đến như kẻ trộm lúc đêm khuya... Nguyên xin chính Đức Chúa Trời bình an thánh hóa anh chị em hoàn toàn. Nguyên tâm linh, tâm hồn và thân thể anh chị em được gìn giữ trọn vẹn, không có gì đáng trách trong ngày Chúa Cứu Thế Giê-xu, Chúa chúng ta quang

lâm. Đấng kêu gọi anh chị em là thành tín, chính Ngài sẽ thực hiện điều ấy.” (1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:2,23-24)

“Vì ơn cứu độ của Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho mọi người, dạy chúng ta lìa bỏ tinh thần không tin kính và các đam mê phạm tục, phải sống đời này cách tiết độ, công chính và tin kính trong khi chờ đợi niềm hy vọng hạnh phúc và sự xuất hiện vinh quang của Đức Chúa Trời vĩ đại và Chúa Cứu Thế chúng ta là Chúa Cứu Thế Giê-xu,” (Tít 2:11-13).

“Vậy hãy tỉnh thức, vì các con không biết ngày nào Chúa mình sẽ đến.” (Ma-thi-ơ 24:42).

“Vậy hãy tỉnh thức vì các con không biết ngày cũng chẳng biết giờ.” Ngụ Ngôn Về Ba Người Đầy Tớ (Lu-ca 19:11-27)” (Ma-thi-ơ 25:13).

“Sẽ có các điềm lạ trong mặt trời, mặt trăng, cùng các ngôi sao; còn dưới đất, dân các nước sầu não rối loạn vì biển nổi tiếng om sòm và sóng đào. Người ta nhân trong khi đợi việc hung dữ xảy ra cho thế gian, thì thất kinh mất vía, vì các thể lực trên trời sẽ rung động. Bấy giờ thiên hạ sẽ thấy Con người dùng đại quyền đại vinh mà ngự đến trên đám mây. Chừng nào các việc đó khởi xảy đến, hãy đứng thẳng lên, ngược đầu lên, vì sự giải cứu của các ngươi gần tới.” (Lu-ca 21:25-28).

“Vậy, hãy tự giữ lấy mình, e rằng vì sự ăn uống quá độ, sự say sưa và sự lo lắng đời này làm cho lòng các ngươi mê mẩn chẳng, và e ngày ấy đến thành linh trên các ngươi như lưới bủa; vì ngày đó sẽ đến cho mọi người ở khắp trên mặt đất cũng vậy. Vậy, hãy tỉnh thức luôn và cầu nguyện, để các ngươi được tránh khỏi các tai nạn sẽ xảy ra, và đứng trước mặt Con người.”(Lu-ca 21:34-36).

“Phúc Âm về Nước Đức Chúa Trời sẽ được truyền giảng khắp thế giới để làm chứng cho muôn dân, bấy giờ tận thế sẽ đến.” (Ma-thi-ơ 24:14).

Mục Sư Ngô Việt Tân (facebook.com/sachtinlanh)

Ngài phán cùng các sứ đồ rằng:

**Hãy đi khắp thế gian,
giảng Tin Lành cho mọi người.**

Mác 16:15

Tình Yêu & Phục Vụ

Có lẽ một trong những câu chuyện thú vị và ý nghĩa nhất về sự phục sinh của Chúa chúng ta mà chỉ có sách Phúc âm Giăng ghi lại thôi, đó là cuộc trò chuyện thân mật giữa Chúa và môn đệ thân tín Phi-e-rơ sau khi Ngài phục sinh. Thiết nghĩ đoạn Kinh Thánh này có ý nghĩa quan trọng, bởi vì nó chẳng những ghi lại cơ hội quý báu mà Chúa cho Phi-e-rơ để ông làm lại cuộc đời và phục hồi chức vụ cho ông, mà còn dạy cho tất cả chúng ta bài học quan trọng về tình yêu và sự phục vụ Chúa.

Tin Lành Giăng đoạn 21 đặc biệt ghi lại lần hiện ra thứ ba của Chúa với các môn đồ gần biển Ti-bê-ri-át và bữa điểm tâm Phục sinh thân mật, đầy thú vị giữa thầy trò (Giăng 21:1-14) và sau bữa ăn đó là cuộc trò chuyện riêng tư giữa Chúa và Phi-e-rơ (21:15-23). Tại sao Chúa hỏi Phi-e-rơ tới ba lần “ngươi yêu ta chăng”? và Ngài cũng phán với ông ba lần “hãy chăn những chiên con Ta”? Phải chăng tình yêu và sự phục vụ là hai điều quan trọng có liên quan mật thiết với nhau, không thể tách rời: Tình yêu phải là nền tảng, động cơ của sự phục vụ và phục vụ phải được thực hiện với thái độ yêu thương.

TÌNH YÊU LÀ NỀN TẢNG CỦA SỰ PHỤC VỤ (c.15-17)

Nữ tu sĩ Teresa nổi tiếng thế giới về lòng yêu thương phục vụ người nghèo khổ ở Ấn Độ, đã nói một câu rất đáng nhớ: “Điều có giá trị không phải là bạn đã làm được bao nhiêu công việc, mà là bao nhiêu tình yêu bạn đã đổ vào đó.” (It is not how much you do, but how much love you put into what you do, that counts – Teresa). Thật vậy, giá trị của sự phục vụ không phải dựa trên số lượng công việc mà chính là tấm lòng, tinh thần, thái độ của người phục vụ.

Tình yêu là động lực để phục vụ

Thật vậy, phục vụ Chúa và phục vụ tha nhân phải xuất phát từ tình yêu mới thực sự có giá trị: yêu Chúa và yêu tha nhân. Đức Chúa Trời là tình yêu, Ngài dựng nên chúng ta cũng vì tình yêu và Ngài đã hy sinh cứu chuộc chúng ta khỏi

tội cũng vì tình yêu. Vì thế, Ngài cũng muốn chúng ta phục vụ Ngài bằng tình yêu, là hành động báo đáp tình yêu của Ngài đối với chúng ta, như Kinh Thánh chép “Chúng ta yêu vì Chúa đã yêu chúng ta trước” (1 Giăng 4:19). Đó là lý do Chúa hỏi Phi-e-rơ “Người yêu Ta hơn những kẻ này chẳng?” trước khi Ngài trao sứ mạng “Hãy chăn những chiên con Ta”. Chúa không hỏi Phi-e-rơ đã dâng gì cho Chúa mà trước hết Ngài hỏi “Người yêu ta chẳng?”, bởi vì Ngài không muốn giao sứ mạng chăn bầy cho những người không yêu Ngài, vì tình yêu phải là nền tảng và động lực của người phục vụ Chúa.

Tại sao Chúa hỏi Phi-e-rơ ba lần “người yêu Ta chẳng”?

Có phải vì Phi-e-rơ chối Chúa ba lần nên Ngài phải hỏi ông ba lần không? Tôi nghĩ không phải như thế, nhưng Chúa muốn ông xác quyết mạnh mẽ một lần nữa với Ngài về tình yêu của ông đối với Chúa. Người hầu việc Chúa có thể yếu đuối, sai lầm, vấp ngã nhưng không thể thiếu tình yêu chân thật đối với Chúa. Điều răn lớn nhất mà Chúa đòi hỏi là “Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn, hết sức mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời người.” (Mác 12:30).

Tình yêu hiến dâng, vô kỷ – Agapao và Phileo

Các nhà nghiên cứu Kinh Thánh cảm thấy thích thú hơn khi khám phá ra rằng Chúa đã dùng hai động từ khác nhau về tình yêu để hỏi Phi-e-rơ. Trong bản Kinh Thánh tiếng Việt của chúng ta chỉ dịch cùng một từ là “yêu” mà thôi, nhưng trong nguyên ngữ đã dùng hai động từ yêu khác nhau: Hai lần đầu Chúa dùng động từ “Agapao”(c.15,16) là động từ nói lên tình yêu hiến dâng, vô kỷ, tình yêu tuyệt đối, là tình yêu mà Chúa yêu chúng ta (Giăng 3:16), nhưng cả ba lần Phi-e-rơ đều đáp lại bằng động từ “Phileo” là động từ nói lên tình yêu thấp hơn, tình bạn hữu (philos nghĩa là bạn), mang tính con người. Có lẽ Phi-e-rơ cảm thấy ông không thể yêu Chúa đúng với tình yêu tuyệt đối mà Chúa đòi hỏi nên cả ba lần ông đều dùng động từ Phileo. Có lẽ cũng vì thế nên đến lần thứ ba Chúa hạ thấp xuống một bậc và Ngài cũng dùng cùng động từ Phileo như Phi-e-rơ để hỏi ông “người yêu ta chẳng” (c.17).

Tình yêu phải là động lực mạnh mẽ để chúng ta sống và phục vụ Chúa, vì tình yêu có một sức mạnh vô địch “ái tình mạnh như sự chết” (Nhã ca 8:6b). Gia-cốp vì yêu Ra-chêl “nên coi bảy năm bằng chừng đôi ba bữa.” (Sáng.

29:20). Chúa yêu chúng ta bằng tình yêu hiến dâng, hy sinh, cho nên Chúa muốn chúng ta cũng yêu Ngài bằng tình yêu hiến dâng, tận hiến cho Ngài.

Tình yêu phải là cung cách phục vụ

Tình yêu không chỉ là động lực mà cũng là cung cách biểu hiện trong sự phục vụ. Người ta thường nói “cách cho hơn của cho”. Sự phục vụ sẽ mất đi ý nghĩa nếu nó không biểu hiện bằng sự yêu thương, trân quý của người phục vụ. Chính vì thế mà Lời Chúa dạy “Mọi điều anh em làm, hãy lấy lòng yêu thương mà làm.” (1 Cô-rinh-tô 16:14)

Phục vụ bằng tình yêu đem lại sự gây dựng

Hơn nữa, sự phục vụ bằng cung cách yêu thương sẽ có tác dụng gây dựng, ích lợi nơi người nhận. Không phải sự phục vụ nào cũng ích lợi và gây dựng, mà chỉ có sự phục vụ bằng tình thương và sự tôn trọng mới đem lại gây dựng. “Song sự hay biết sanh kiêu căng, còn sự yêu-thương làm gương tốt.” (1 Cô-rinh-tô 8:1). Động từ “làm gương tốt” trong nguyên ngữ là gây dựng hay xây dựng, cho nên bản KTHĐ đã chỉnh lại là “Nhưng sự hiểu biết sinh kiêu căng, còn tình yêu thương thì xây dựng”. Trong thư Cô-lô-se cũng dạy “Nhưng trên hết mọi sự đó, phải mặc lấy lòng yêu thương, vì là dây liên lạc của sự trọn lành.” (Cô-lô-se 3:14)

Phục vụ bằng tình yêu chân thật

Điều mà Chúa yêu thương và quý trọng là sự thành thật của Phi-e-rơ. Ông sôi nổi, sốt sắng, nhưng cũng yếu đuối, vấp ngã, thất bại. Ông không che giấu, quanh co. Cho nên khi Chúa hỏi ông đến lần thứ ba khiến đụng đến lương tâm nhạy cảm của ông nên ông thưa với Chúa “Lạy Chúa, Chúa biết hết mọi việc; Chúa biết rằng tôi yêu Chúa!” (c. 17b). Câu “Chúa biết hết mọi việc” muốn nói lên một cách chân thành từ tấm lòng của Phi-e-rơ rằng “Chúa biết hết mọi điều về con, con yếu đuối, vấp ngã, sai lầm, thất bại...theo Chúa xa xa, chối Chúa ba lần, không xứng đáng chi cả nhưng con thật lòng yêu Chúa”. Chúa yêu sự thẳng thắn, thành thật của Phi-e-rơ và Ngài đã nâng đỡ ông. Điều Chúa đánh giá cao nơi người hầu việc Chúa là tình yêu chân thật vì Chúa ghét mọi đường dối trá. Điều đáng buồn là Giu-đa Ích-ca-ri-ốt đã yêu Chúa và hôn Chúa bằng tình yêu

dối trá, phản bội, làm Chúa đau lòng nên phán với Giu-đa “ngươi lấy cái hôn mà phản bội Con Người sao?” (Lu-ca 22:48). Vì thế, sau này sứ đồ Phi-e-rơ đã nhắc nhở “Anh em đã vâng theo lẽ thật làm sạch lòng mình, đừng có lòng yêu thương anh em cách thật thà, nên hãy yêu nhau sốt sắng hết lòng” (1 Phi. 1:22) Sứ đồ Giăng là vị Sứ đồ của tình yêu cũng đã dạy “Chớ yêu mến bằng lời nói và lưỡi nhưng bằng việc làm và lẽ thật” (1 Giăng 3:18)

PHỤC VỤ LÀ BIỂU HIỆN CỦA TÌNH YÊU (c.18-23)

Tình yêu và phục vụ gắn nhau, không thể tách rời. Sự phục vụ chỉ có giá trị khi nó xuất phát từ tình yêu thương chân thật; ngược lại tình yêu chân thật không thể không biến thành hành động phục vụ. Phục vụ là hành động biểu hiện tình yêu.

Phục vụ như một đặc ân, một phần thưởng

Khi sự phục vụ xuất phát từ tình yêu chân thật thì tự nhiên sự phục vụ được coi như một đặc ân: không phải bị phục vụ, bắt buộc phục vụ mà được phục vụ, coi như một đặc ân. Khi hai người yêu nhau, muốn mời người mình yêu ăn một ly kem, uống một tách cà phê mà được người yêu nhận lời thì thật vinh hạnh và sung sướng phục vụ người yêu như một đặc ân, phải không? Cũng vậy, vì chúng ta yêu Chúa nên sự phục vụ Chúa trở thành đặc ân, phần thưởng vì được phục vụ Ngài. Vì thế, có thể nói “phần thưởng của người phục vụ là được phục vụ.”

Khi ý thức sự phục vụ Chúa là một đặc ân thì chúng ta cũng muốn dâng những gì tốt nhất cho Chúa. Thật vậy, từ một kẻ thù của đạo Chúa, Phao-lô được Chúa cứu trên con đường Đa-mách và biến đổi ông thành người truyền bá Phúc Âm nhiệt thành nhất trong thế kỷ thứ nhất. Phao-lô coi sự phục vụ Chúa là đặc ân nên ông tận hiến cho Chúa, dâng những gì tốt nhất cho Ngài “Nhưng tôi chẳng kể sự sống mình làm quý, miễn chạy cho xong việc đưa tôi và chức vụ tôi đã lãnh nơi Đức Chúa Giê-xu, để mà làm chứng về Tin Lành của ơn Đức Chúa Trời.” (Công. 20:24).

Phục vụ Chúa và sẵn sàng trả giá vì cơ Ngài

Sau khi xác tín về tình yêu của mình đối với Chúa và được Ngài giao sứ mạng chẵn bầy chiên của Ngài thì Chúa báo trước cho Phi-e-rơ biết rằng là ông

phải trả giá cho sự phục vụ Chúa “Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, khi ngươi còn trẻ, ngươi tự mình thắt lưng lấy, muốn đi đâu thì đi; nhưng khi ngươi già, sẽ giơ bàn tay ra, người khác thắt lưng cho và dẫn ngươi đi đến nơi mình không muốn” (c.18). Như chúng ta đã biết, Phi-e-rơ có một nỗi ám ảnh kinh khiếp về thập tự giá, về sự chịu khổ vì Chúa. Ông đã từng can ngăn Chúa “Đức Chúa Trời nào nỡ vậy” khi nghe Ngài báo trước rằng Ngài phải chịu khổ, chịu chết. Cũng vì sợ hãi thập giá mà Phi-e-rơ đã theo Chúa xa xa, chối Chúa ba lần trong đêm thương khó. Nhưng bây giờ thì Chúa báo trước là ông sẽ không thể tránh khỏi thập tự giá. Truyền thoại “Quo Vadis” kể rằng trong cơn bắt bớ dữ tợn dưới thời hoàng đế Nero, Phi-e-rơ không muốn bị hành hình nên đã tìm cách trốn khỏi kinh thành La Mã. Nhưng khi ông vừa tới cổng thành thì ông thấy Chúa đi vào. Ông hỏi “Ngài đi đâu vậy?” (Quo Vadis).[1] Chúa trả lời: “Ta vào chịu đóng đinh lần thứ hai.” Phi-e-rơ được tỉnh thức và ông quay vào để chịu đóng đinh. Ông yêu cầu người ta đóng đinh ông ngược đầu xuống vì ông thấy mình không xứng đáng bị đóng đinh giống như Chúa Giê-xu.” Người phục vụ Chúa vì tình yêu phải sẵn sàng trả giá bằng chính mạng sống mình.

Phục vụ Chúa không so đo, ganh tị, đố kỵ (c.20-23)

Sau khi biết số phận của mình mà Chúa đã định rồi thì Phi-e-rơ thấy vị Sứ đồ Chúa yêu là Giăng bước đến và ông thắc mắc, muốn biết số phận của bạn mình như thế nào nên ông hỏi Chúa “Lạy Chúa, còn người này, về sau sẽ ra thế nào? Đức Chúa Giê-xu đáp rằng: Nếu ta muốn người cứ ở cho tới khi ta đến, thì can hệ gì với ngươi? Còn ngươi, hãy theo ta!” (c.22)

Một cám dỗ cho những người phục vụ Chúa là hay nhìn người này người nọ rồi so đo, nghĩ ngợi, thắc mắc tại sao người này thế này, người kia thế nọ. Câu trả lời của Chúa đã dạy cho Phi-e-rơ cũng như tất cả chúng ta một bài học: Chúa có một chương trình cho mỗi người, mỗi cuộc đời, không ai giống ai cả, đừng so đo rồi sinh ra ganh tị, đố kỵ trong sự phục vụ Chúa mà mất phước. Hãy cứ yên tâm phó thác mọi sự trong tay Chúa và bước đi “theo Chúa”.

PHỤC VỤ VÌ TÌNH YÊU CÓ GIÁ TRỊ LỚN VÀ ĐƯỢC CHÚA BAN THƯỞNG

Được Đức Chúa Trời tôn quý

Sự phục vụ Chúa xuất phát từ lòng yêu Chúa chân thật có giá trị lớn và được Chúa ban thưởng. Chúa Giê-xu phán “Nếu ai hầu việc ta, thì phải theo ta, và ta ở đâu, thì kẻ hầu việc ta cũng sẽ ở đó; nếu ai hầu việc ta, thì Cha ta ắt tôn quý người.” (Giăng 12:26). Đây là câu Kinh Thánh quý báu mà chúng ta thường dùng để khích lệ nhau trong sự phục vụ Chúa. Nhưng câu “Ta ở đâu thì người hầu việc cũng sẽ ở đó” có nghĩa gì? Chúa ở đâu? Có phải ở nơi Thiên đàng phước hạnh mà Chúa hứa không? Thiết nghĩ Chúa muốn nói đến những nơi đầy thách thức, khó khăn của con đường thập tự mà Chúa đã trải qua. Chúa đã ở trong vườn Ghết-sê-ma-nê chiến đấu trong sự cầu nguyện cô đơn; Ngài đã ở nơi tòa án, đòi Gô-gô-tha, bị người ta vu cáo, bị sỉ nhục; Ngài ở trên thập giá. Thật vậy, người hầu việc Chúa chắc chắn phải “ở đó” với Chúa, phải bước đi trên đường Gô-gô-tha, phải chịu khổ, chiến đấu trong sự cầu nguyện cô đơn, bị vu oan sỉ nhục, phải bị đóng đinh vào thập tự giá (Ga-la-ti 2:20) phải “chết hằng ngày” như Phao-lô đã nói (1 Côr. 15:31). Và chỉ khi nào người hầu việc Chúa ở những nơi Chúa ở như thế, thì “Cha Ta ắt tôn quý người”.

Chúa không quên và ban thưởng xứng đáng

Người phục vụ Chúa vì yêu Chúa sẽ không nề hà việc gì, không than thở kể công và nhiều khi không ai biết đến công khó của mình, tuy nhiên Chúa sẽ không quên và ban thưởng xứng đáng như lời Chúa phán “Đức Chúa Trời không phải là không công bình mà bỏ quên công việc và lòng yêu thương của anh em đã tỏ ra vì danh Ngài, trong khi hầu việc các thánh đồ và hiện nay đương còn hầu việc nữa.” (Hêb. 6:10). Cảm tạ Chúa!

Lễ kỷ niệm Chúa phục sinh cùng với sứ điệp của Chúa phục sinh vẫn còn vang vọng trong lòng con dân Chúa: “Người yêu Ta chăng?” và “hãy chặn những chiến con Ta”. Chúa muốn chúng ta yêu Chúa và phục vụ Chúa hết lòng. Tình yêu và phục vụ gắn bó, không thể tách rời. Tình yêu phải là nền tảng, là động lực của sự phục vụ Chúa và anh em mình, và phục vụ là biểu hiện của tình yêu. Phục vụ Chúa vì tình yêu chân thật có giá trị lớn và được Chúa ban thưởng. **“Này, Ta đến mau chóng, và đem phần thưởng theo với Ta, để trả cho mỗi người tùy theo công việc họ làm.”** (Khải. 22:12)

Trịnh Phan

(httlvn.org)

Chiếc Lá Cuối Cùng

Thời còn đi học, tôi rất ấn tượng với câu chuyện “Chiếc lá cuối cùng” của O. Henry.

Trong một khu nhà trọ ở thành phố New York, nữ họa sĩ trẻ Johnsy bị viêm phổi rất nặng, cô bị quan nghĩ rằng khi chiếc lá thường xuân cuối cùng rụng xuống sẽ là lúc cô lìa đời.

Cụ Berman – một họa sĩ già sống cùng khu trọ – đã âm thầm thức suốt đêm mưa gió để vẽ chiếc lá thường xuân giống y như thật. Chiếc lá ấy đã không rụng trong đêm bão lớn, khiến Johnsy tìm lại niềm tin và hy vọng sống.

Johnsy từ cõi chết trở về, nhưng cụ Behrman lại qua đời vì bệnh viêm phổi sau cái đêm sáng tạo kiệt tác chiếc lá cuối cùng để cứu Johnsy. Tấm lòng cao thượng, vị tha của cụ Behrman đã chạm đến sâu thẳm trái tim tôi.

Thời gian dần trôi, tôi lớn lên trong xã hội hối hả, bon chen, báo chí truyền hình đầy dẫy tin tức tiêu cực, khiến tôi cảm giác như con người giờ đây đã trở nên ích kỷ, chỉ biết chăm lo cho lợi ích của cá nhân mình. Người với người nhìn nhau bằng ánh mắt lạnh lùng, ngờ vực. Liệu trên đời này có còn những cụ Behrman...?

Mãi tới gần đây, tôi nhận ra trên mọi nẻo đường đời còn có những con người thiện lương, nhân hậu. Họ có trái tim nhân hậu, ẩn sau vẻ ngoài giản dị của bác xe ôm, người thợ cắt tóc hay vị bác sĩ già... Họ trở nên cao quý, không phải vì làm từ thiện tiền tỷ, triệu đô, mà là bởi hành động của họ xuất phát từ lòng trắc ẩn với nỗi đau của con người. Là bởi họ dám vượt qua những lời dị nghị, hiểu

lâm, thậm chí là đe dọa nguy hiểm, quên đi hoàn cảnh không lấy gì làm dư dật của bản thân, cho đi những gì mình có.

Câu chuyện về họ khiến tôi tràn ngập niềm tin vào lòng tốt của con người. Và tôi tin rằng, nếu bạn có cơ duyên được biết họ, bạn cũng sẽ thấy cuộc đời này thật đáng sống. Tin rằng dẫu đạo đức xã hội có tha hoá cỡ nào, chỉ cần kiên trì, thì chúng ta vẫn có thể sống vị tha và thanh bạch, và rồi cảm hoá những người xung quanh.

Trong câu chuyện của O. Henry, những cơn gió lạnh buốt mùa đông đã không thể thổi bay “chiếc lá cuối cùng”, hiện thân cho lòng quan tâm cao thượng của cụ Behrman. Chiếc lá ấy còn mãi, cho tới hôm nay, trong lòng tôi, và trong những trái tim nhân từ mà tôi đã gặp. Những khó nhọc mưu sinh không khiến họ trở nên ích kỷ, những nỗi vất vả từng trải qua không khiến họ thu mình. Ngược lại, họ quên đi bản thân để mang tới niềm vui cho người khác.

Cảm nghĩ — Câu chuyện về bức vẽ cũng cho thấy tấm lòng của tín hữu đạo Tin Lành chân thật ngày nay. Mục đích họ đi thăm bạn, giúp đời không quản ngại khó khăn cuộc sống mà giúp mọi người chỉ vì để đem tình yêu lớn hơn từ trời mà Đức Chúa Jê-sus đã ban cho họ, qua họ muốn chuyển đến cho tất cả mọi người. Sự trợ giúp của họ hay nói cách khác họ sống vô vụ lợi mà chỉ với mục đích là giới thiệu cho bạn một nguồn trợ giúp lớn hơn và vĩnh cửu đó là Chúa Cứu Thế Jê-sus.

Mục sư Đông (sưu tầm và biên soạn)

Hình ảnh sinh hoạt :

Mừng Xuân Canh Tý 2020

Lễ Dâng Con :

- Tại chi hội Aarau : Bé Nico Tuấn Minh của gia đình anh chị Pascal và Hồng Oanh.

- Tại chi hội Lausanne : Bé Jasmine của gia đình anh chị Joël và Ngọc Trúc.

Cầu xin Chúa ban phước cho các cháu luôn được khỏe mạnh. Xin Chúa ban ơn cho các anh chị trong việc nuôi dạy các cháu được lớn lên trong sự nhận biết Chúa và đi trong đường lối Ngài !

« Hãy dạy cho trẻ thơ con đường nó phải theo

Đầu khi nó trở về già cũng không hề lìa khỏi đó » - Châm ngôn 22 :6

Coronavirus

Có Liên Quan Gì Đến Ngày Chúa Tái Lâm

Kinh thánh: Luca 21: 10-36

Cuối tháng Giêng của năm 2020, nhằm vào những ngày Tết âm lịch; cả thế giới bàng hoàng với một bệnh dịch nguy hiểm gây chết người; với tốc độ lây lan đáng lo ngại do virus corona phát xuất từ Trung Quốc. Là Cơ đốc nhân, thái độ của chúng ta như thế nào trước biến cố này?

Không ngạc nhiên và không hoảng loạn

Sở dĩ những con dân Chúa không quá đỗi ngạc nhiên hay lo lắng thái quá bởi vì sự kiện bệnh dịch này là một trong những dấu hiệu mà Kinh Thánh đã bày tỏ cách rõ ràng cách đây hơn hai nghìn năm. Cho nên, hễ ai tin tuyệt đối về những gì Kinh Thánh đã ghi chép, thì nhận biết rằng Kinh Thánh đã và đang ứng nghiệm. Chính vì vậy, con dân Chúa chẳng những không ngạc nhiên hay hoảng loạn mà còn hết lòng tin cậy và cảm thấy bình an vì biết rằng lời Chúa không hề sai trật.

“Ngài cũng phán cùng họ rằng: Dân này sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nó nghịch cùng nước kia; sẽ có sự động đất lớn, có đói kém và dịch lệ trong nhiều nơi, có những điem lạ kinh khiếp và dấu lớn ở trên trời. Song trước những điều đó thiên hạ sẽ vì có danh ta mà tra tay bắt bớ các người, nộp tại các nhà hội, bỏ vào ngục, kéo đến trước mặt các vua và các quan tổng đốc.”

Nói như vậy, không có nghĩa là con dân Chúa không hề có chút gì lo ngại, hay dửng dưng trước thảm họa của đồng loại. Không, không đúng như vậy. Là con người ai cũng sợ bệnh tật, đau khổ hay chết chóc. Chính vì vậy, thái độ của con dân Chúa là học biết cách phòng bệnh, chú ý đến những lời khuyên bảo của giới y khoa chuyên nghiệp. Bên cạnh đó sẵn sàng ra tay cứu giúp, nâng đỡ, cầu nguyện cho những nạn nhân. Lời Chúa có dạy rằng: “ Vui với kẻ vui, khóc với kẻ khóc.”

Có Phải Chúa Jêsus trở lại trong nay mai không?

Kinh Thánh cho biết ngoài Đức Chúa Trời ra, không một ai biết được ngày Chúa tái lâm. Nếu ai đó khẳng định với bạn về ngày giờ Chúa Jêsus tái lâm thì chớ tin. Trong quá khứ cũng đã có nhiều người nói "tiên tri" như vậy, nhưng tất cả đều không đúng sự thật. Hiện tại, có tà giáo đã loan báo rằng Chúa Jêsus đã tái lâm. Bạn chớ tin! Điều này Kinh Thánh đã cảnh báo sẽ có nhiều tiên tri giả, Christ giả xuất hiện khắp nơi để lừa phỉnh anh em.

“Xin thầy nói cho chúng tôi biết lúc nào các điều đó xảy đến, và có điềm chi cho người ta biết các sự đó sẽ hoàn thành? Đức Chúa Jêsus khởi phán rằng: Hãy giữ mình kẻo có ai lừa dối các ngươi chăng. Có nhiều kẻ sẽ lấy danh ta mà đến, xưng rằng: Chính ta là Đấng Christ! Họ sẽ dỗ dành nhiều người” (Mác 13: 4,5,6).

Kinh Thánh cho chúng ta biết rằng tất cả những sự kiện và dấu hiệu đã và đang xảy ra chưa phải là kết thúc thế giới này trong nay mai. Nhưng, chỉ là sự khởi đầu của khốn khổ mà thôi. Còn một dấu hiệu cuối cùng nữa là Tin Lành phải được giảng ra khắp đất.

“Vì dân này sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; cũng sẽ có động đất nhiều nơi, và đói kém. Đó chỉ là đầu sự khốn khổ mà thôi. Còn các ngươi, phải giữ mình; họ sẽ nộp các ngươi trước tòa án; các ngươi sẽ bị đánh trong các nhà hội, và vì có ta, sẽ đứng trước mặt các quan tổng đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ. Nhưng trước hết Tin Lành phải được giảng ra cho khắp muôn dân đã” (Mác 13: 8-10).

Hãy tỉnh thức, ăn năn và cầu nguyện

Trước biến cố dịch bệnh corona virus đang lây lan và sự nguy hiểm chết người của nó, khiến cho hàng ngàn người đã thiệt mạng và hàng chục nghìn người đã bị lây nhiễm. Bệnh dịch này đã phát xuất từ Trung Quốc và đất nước này đang gánh chịu những hậu quả trầm trọng. Sau đó là Việt Nam và nhiều quốc gia khác cũng đang bị lây nhiễm. Dường như mọi người hoảng loạn và đang lo lắng tìm cách để phòng chống sự lây lan của con virus độc hại này.

Tuy nhiên, sự chết và vận mệnh của mỗi con người đều nằm trong bàn tay và sự tể trị của Đức Chúa Trời. Vấn đề của chúng ta là những người thuộc về Chúa Jêsus, hãy bình an và tin cậy nơi Ngài. Không phải lo lắng như người

thế gian cũng không nên sợ hãi thái quá vì chúng ta đã biết trước sẽ còn có những điều kinh khủng hơn nữa xảy ra cho loài người trước ngày Chúa đến.

Đây cũng là cơ hội tốt cho con dân Chúa hãy tỉnh thức về cách sống đạo của chính bản thân mình. Hãy tra xét xem còn có điều nào trong suy nghĩ, hành động, lời nói và việc làm của chúng ta trái ngược với sự dạy dỗ của Lời Chúa chẳng ? Nếu có, xin hãy ăn năn. Đây là dịp tiện để mỗi chúng ta ngồi xuống trước mặt Chúa mà thưa chuyện cùng Ngài. Cầu xin huyết Chúa Jêsus rửa sạch tội lỗi, thành khẩn ăn năn và cầu xin Ngài giúp đỡ có một đời sống đắc thắng sự cám dỗ của trần gian này. Hãy sửa soạn mọi sự cho ngày ứng hầu trước mặt Con người.

“Vậy, hãy tỉnh thức luôn và cầu nguyện, để các ngươi được tránh khỏi các tai nạn sẽ xảy ra, và đứng trước mặt Con người”(Luca 21: 36).

Mục sư Peter The Van Le
Acts Church In San Diego, California

Tận Dụng Thời Gian Chúa Ban

Chúng ta không biết một năm của mình sẽ như thế nào? Nhiều người không biết sử dụng 365 ngày như thế nào cho thật ý nghĩa, nên lại cứ than thân trách phận và dường như sống cho qua ngày đoạn tháng. Người ta vẫn thường nói rằng “*Thời gian là vàng*”. Mỗi người chỉ có một quỹ thời gian giống nhau, vậy làm sao để sống một cuộc đời thật ý nghĩa?. Chúng ta đang đầu tư quỹ thời gian của mình vào điều gì?.

1. Thì giờ Chúa cho chúng ta có giới hạn

Giá trị của thời gian: Thời gian là vô giá, thời gian không thể mua được bằng tiền và nó cứ mãi trôi đi. Vì vậy, nếu muốn thành công hãy quý trọng từng phút, từng giây mà bạn có để làm việc có ích cho bản thân và mọi người. Thời gian không chờ đợi ai, vì thế nếu còn trẻ, bạn hãy không ngừng học hỏi và khám phá. Đừng ham chơi, lãng phí thời gian vào những thú vui vô bổ. Sống không mục đích, không tương lai, hủy hoại cả cuộc đời mình và trở thành gánh nặng cho xã hội, rồi sau đó có hối tiếc cũng đã muộn màng. Trong cuộc đời, chúng ta vẫn thường nói: Giá như thời gian chậm lại mấy phút nhỉ? Thì mọi chuyện đâu đến nỗi như vậy. Kinh Thánh cho chúng ta biết ngày giờ chúng ta sống trên trần gian này thật ngắn ngủi. Thi Thiên 39:4 “*Hỡi Đức Giê-hô-va, xin cho tôi biết cuối cùng tôi, Và số các ngày tôi là thế nào; Xin cho tôi biết mình mỏng mảnh là bao.*” Nếu chúng ta được sống 75 tuổi, là tuổi trung bình; chúng ta có 27375 ngày để sống. Nhưng trong thời gian một khoảnh khắc chúng ta không thể tự mình thêm bớt. Mỗi chúng ta có lượng thời gian giống nhau trong một ngày – 1.440 phút một ngày, 168 giờ một tuần. “*Tuổi tác chúng tôi đến được bảy mươi, còn nếu mạnh khoẻ thì đến tám mươi; song sự kiêu căng của nó bất quá là lao khổ và buồn thảm, vì đời sống chóng qua, rồi chúng tôi bay đi mất*” (Thi Thiên 90:10).

Hãy nghĩ về khoảng thời gian 70 năm: 15 năm đầu là dành cho thời thơ ấu. Chúng ta dành 20 năm để ngủ. Trong những năm cuối đời, giới hạn sức khoẻ hạn chế mọi hoạt động của chúng ta. Vì vậy khi đó chúng ta chỉ còn lại 30 năm thôi. Bây giờ, một phần thời gian dành cho ăn uống, một phần dành cho công

việc. Vậy thì bạn còn bao nhiêu thời gian còn lại nữa? “*Song ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết! Vì sự sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay*” (Gia-cơ 4:14). Chỉ như hơi nước thôi. Nó đến như hơi nước rồi biến đi ngay.

Kinh Thánh có chép: “*Hãy lợi dụng thì giờ, vì những ngày là xấu*” (Ê-phê-sô 5:16).

Muốn biết giá trị của:

Một năm? - Hãy hỏi sinh viên đã thi rớt các môn học.

Một tháng? - Hãy hỏi người mẹ gần đến ngày sinh nở.

Một tuần? - Hãy hỏi người chủ bút của một tuần báo.

Một giờ? - Hãy hỏi người đang đợi chờ người yêu lỗi hẹn đến trễ.

Một phút? - Hãy hỏi những người đang trễ chuyến bay, chuyến tàu khi có cuộc hẹn quan trọng không thể thay đổi.

Một giây? - Hãy hỏi những người tranh giải huy chương ở Olympic, gặp một tai nạn rủi ro bất ngờ.

Bạn có ý thức về cuộc đời giới hạn mà bạn đang sống không? Bạn có đang đếm các ngày của bạn? Chắc là có phải không các bạn?. Thường khi chúng ta có nhiều tiền, thì không có kế hoạch chi tiêu hợp lí, cho đến khi sắp hết mới lo đếm xem còn bao nhiêu. Lúc còn cơ hội, thời gian để học thì không lo đầu tư cho việc học, đến khi nước tới chân, sát tới ngày thi mới lo học, nên không còn kịp nữa. Cũng vậy, nếu cứ phung phí tuổi xuân cho đến khi tuổi già rồi mới nghĩ đến giá trị của những ngày tháng còn lại trong cuộc đời thì thật là đáng ân hận.

2. Đừng phí thời gian vào những chuyện vô bổ

Thời gian là một món quà, nhưng nếu bạn không biết trân trọng thời gian, không biết làm chủ thời gian để nó trở thành kẻ tàn độc, tước đoạt đi mọi thứ của bạn: tuổi trẻ, sức khỏe, cơ hội, những người yêu dấu.

Trong thời đại công nghệ này tôi, bạn, chúng ta vô tình quên mất cái cảm giác vui vẻ thoải mái, với những cuộc tán gẫu cùng bạn bè bên ly cà phê, hay những bữa ăn đậm ấm bên gia đình. Mà thay vào đó mỗi người “cắm mặt” vào chiếc Smartphone hay chiếc chiếc máy tính của mình. Chúng ta càng lớn, lại

càng thu mình trong thế giới của chính mình, rồi cuối cùng thứ còn lại hẳn chỉ là chiếc Smartphone thần thánh hay chiếc máy tính mà thôi!

Bạn đã thử “check” xem mình tiêu phí bao nhiêu thời gian cho *Facebook*, *Instagram*, *Zalo*, vui chơi? Thử đi, bạn sẽ kinh ngạc về mức độ lãng phí thời gian mà bạn đã dành cho chúng đấy. Tôi đã từng mất vài năm thanh xuân mắc sai lầm mà chính tôi còn không biết điều đó. Sự thật là tôi đang tiếc, rất tiếc, nhưng không thể nào lấy lại được. Càng tiếc hơn khi nghĩ đến ngoài kia có những người khác vẫn đang làm việc ngày đêm chỉ mong có một kì nghỉ lễ dài sắp tới bên gia đình, bạn bè. Họ không may mắn như tôi hay bạn, nhưng họ lại biết trân trọng từng khoảnh khắc của cuộc sống để làm những việc có ích. Họ tận dụng thời gian để làm những việc có ích cho xã hội, gia đình và bạn bè. Chúng ta may mắn hơn họ, nhưng lại không biết cách tận dụng nó. Thời gian, tuổi trẻ của tôi và bạn trôi qua rất nhanh, có thể tôi và bạn sống hôm nay, ngày mai Chúa cất tôi và bạn đi, chúng ta không biết được. Vậy thì chúng ta sẽ làm gì với số thời gian mà Chúa ban cho mỗi người?

3. Tận dụng thì giờ phục vụ Chúa và tha nhân

Hãy tận dụng thời gian cơ hội để phục vụ Chúa. Viết đến đây tôi nhớ đến một người, một người mà cả cuộc đời họ sống tận hiến cho Chúa, cô tận dụng ân tứ, khả năng, thời gian và dâng cuộc đời chỉ để phục vụ Chúa, cuộc đời cô để lại cho tôi tấm gương trong cách sống, trong cách giao tiếp, trong cách phục vụ. Cô là một người hát rất hay, đàn giỏi và cô là người luôn có những sự quan tâm đối với những người khác, cuộc đời cô đã sống hết mình trong sự phục vụ, trong sự tận hiến. Tôi còn nhớ cô hát vào ngày lễ Thăng Thiên, có lẽ đó là tôi nghe cô hát lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, khi cô cất giọng hát lên, rất truyền cảm, tôi còn nhớ lời bài hát đó: *“Trước lúc Chúa Cứu Thế trở lại thế gian, con xin dâng đời con chăm lo công việc Cha. Đến lúc Chúa Cứu Thế trở lại thế gian, con xin dâng lòng con ngợi khen Giê-xu...”* Thật cuộc đời cô như lời bài hát cô đã hát: *“Con xin dâng đời con chăm lo công việc Cha”* và cuộc đời cô chỉ 32 năm trên đất. Chúa cất cô đi trong tai nạn. Nhớ đêm trước khi cô mất, tôi còn gặp cô, nói chuyện với cô, nhắn tin với cô, rồi lại nghe tin cô mất sau mấy ngày nằm viện. Một nỗi đau, một sự mất mát lớn với tôi, với gia đình, với Hội Thánh và cô là một *“Đầy Tớ Gái Ngay Lành Trung Tín”*. 32 tuổi có lẽ là rất trẻ, nhưng

không ai biết trước được sự sống mình ngày mai sẽ như thế nào, có câu dân gian thường nói: “Sống nay chết mai”. Kinh Thánh có chép: *Đời loài người như cây cỏ; Người sanh trưởng khác nào bông hoa nơi đồng; Gió thổi trên bông hoa, kìa nó chẳng còn, Chỗ nó không còn nhìn biết nó nữa.* Thi Thiên 103:15-16.

Bạn và tôi, chúng ta hãy dùng thời gian, tuổi thanh xuân của mình để sống cho Chúa, sống rao truyền Phúc Âm, và làm sáng danh Chúa. Tận dụng mọi cơ hội, thời gian Chúa ban cho để học hỏi, rèn luyện, trau dồi, để trở thành những người có năng lực, có ích lợi cho Hội Thánh, cho gia đình, và xã hội. Như Lời Chúa có dạy: *“Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi mới của tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thế nào”* (Rô-ma 12:2).

Chúng ta phải biết ơn Chúa, vì Ngài đã ban cho tôi và bạn có tuổi trẻ, thanh xuân, và nhiều đặc ân quý giá. Trách nhiệm của mỗi cá nhân chúng ta là phải sử dụng hết tất cả những điều Chúa ban cho chúng ta để sống và làm rạng danh Ngài. Nhưng hãy cẩn thận về những gì chúng ta làm. Chúa ban cho tuổi trẻ nhiều đặc ân và cơ hội, nhưng cũng cảnh báo về những nguy cơ sẽ phải đối diện nếu lạm dụng và phóng túng, ăn chơi sa đọa băng hoại ở thời đại ngày nay.

Thay vì vui hưởng hạnh phúc tuổi thanh xuân, giới trẻ ngày nay có thể rơi vào tình trạng đau khổ, buồn chán, thất vọng do không thận trọng, thiếu khôn ngoan trong lối sống. Xã hội hiện đại ngày nay có nhiều tiện nghi vật chất nhưng cũng rất nhiều cạm bẫy cho tuổi Thanh Thiếu niên, nhất là trong lĩnh vực tình yêu, tình dục. Kinh Thánh cho chúng ta biết *“Vui lên đi các bạn trẻ! Thật là thích thú khi người nào muốn điều gì là cứ làm điều ấy; wa nhìn ngắm gì cứ nhìn ngắm cho thỏa lòng. Nhưng nên nhớ rằng chính tại những việc bạn làm, Thượng Đế sẽ xử đoán bạn”* (Truyện Đạo 11:9-10 BHD).

Vậy nên chúng ta cần cân nhắc và nhờ cậy Chúa sống tận hiến, sống phục vụ để không lãng phí cuộc đời mà chính Chúa Giê-xu đã hy sinh cho tôi và bạn. Nếu bạn không biết phục vụ Chúa bằng cách nào, vậy hãy bắt đầu từ công việc nhỏ bé nhất, âm thầm nhất, hay phục vụ người khác.

Vì sao tôi nói vậy, chính tôi đã làm và kinh nghiệm nhiều điều Chúa làm, Chúa sử dụng. Tôi khao khát và đam mê từ nhỏ về máy tính, đồ họa, mặt dù tôi vẽ không đẹp, nhưng Chúa đặt trong tôi ước ao đó, tôi đã từng ước mơ sau này

được góp phần trong nhà Chúa dù công việc nào cũng được, rồi Chúa sử dụng tôi trong ban ngành, hướng dẫn chương trình, đồ Kinh Thánh...rồi thời gian lớn lên, Chúa kêu gọi tôi vào dạy thiếu nhi trong sự tập sự, đến giờ vẫn vậy, lần lần tôi trung tín Chúa giao trách nhiệm càng nhiều hơn, Chúa sử dụng nhiều hơn, nhưng thời gian năm gần đây tôi kinh nghiệm được sự dẫn dắt của Chúa, được phục vụ trong đam mê, khả năng Chúa ban. Với tôi phục vụ người khác là phục vụ Chúa. Thật sự khi tôi được phục vụ ai đó, giúp đỡ ai đó tôi hạnh phúc lắm, khi nhận biết được đó là cơ hội rèn luyện, trau dồi và phục vụ Chúa. Và tôi luôn quan niệm khi làm việc gì đó cho ai hay bất cứ người nào hãy làm hết sức, hết lòng, hết khả năng, trong tinh thần của một đầy tớ của Chúa và tốt nhất có thể, như làm cho Chúa.

Cuộc đời tôi hiện tại chỉ để phục vụ Chúa, sống cho Chúa vì tôi biết ơn những gì Chúa làm trên cuộc đời tôi. Các đầy tớ, họ không để cho mình bận rộn với những việc khác và mất đi tinh thần sẵn sàng của mình. Họ sẵn sàng phục vụ ngay khi được gọi. Giống như một người lính, đầy tớ luôn luôn trong tinh thần sẵn sàng khi được giao nhiệm vụ: *“Khi một người đi ra trận, thì chẳng còn lấy việc đời lụy mình, làm vậy đặng đẹp lòng kẻ chiêu-mộ mình”* (II Ti-mô-thê 2:4).

Nếu bạn chỉ phục vụ khi nào thuận tiện cho bạn, thì bạn không phải là một đầy tớ thực sự. Những người đầy tớ thực sự luôn làm điều có cần ngay cả khi không mấy thuận tiện cho họ.

Bạn có sẵn sàng để Chúa dùng bất cứ lúc nào không? Khi Ngài làm đảo lộn những kế hoạch của bạn, bạn có bực bội không? Là một người đầy tớ, bạn không được quyết định phục vụ ở đâu hay khi nào. Làm một đầy tớ có nghĩa là nhường quyền quyết định thì giờ của bạn và để Chúa ngắt ngang bất cứ lúc nào Ngài muốn. Khi Chúa đặt một người có cần ngay trước bạn, hay một ai đó không có tiền, không có đồ ăn... Ngài đang ban cho bạn cơ hội để lớn lên trong tinh thần tôi tớ, phục vụ chia sẻ cho họ những gì mình đang có.

Chúng ta có thể bỏ lỡ những dịp tiện để phục vụ vì chúng ta thiếu sự nhạy cảm và chủ động, và thường thì chúng ta hay bị đánh mất những cơ hội ấy. Có thể bạn chỉ có một cơ hội để phục vụ người đó, cho nên hãy nắm bắt và tận dụng nó ngay.

Những gì tuổi trẻ của chúng ta làm trong hiện tại thì chúng ta sẽ gặt hái trong tương lai. Đó là nguyên tắc gieo và gặt. Hiện tại gieo, tương lai gặt. Hiện tại trồng, tương lai nhỏ. Đời này làm, đời sau thu hoạch. Nhiều bạn trẻ, nhiều con cái Chúa hôm nay biết rất nhiều điều, giỏi nhiều lãnh vực, tài năng không thiếu, danh tiếng có thừa, nhưng có một điều họ không biết, đó là họ không biết Chúa sẽ đòi họ đến mà đoán xét mọi việc họ làm khi họ đối diện với Ngài như Truyền Đạo có chép: “*Vì Đức Chúa Trời sẽ đem đoán xét các công việc, đến nỗi việc kín nhiệm hơn hết, hoặc thiện hoặc ác cũng vậy*” (Truyền Đạo 12:14).

4. Thay Lời Muốn Nói

Là những Thanh Thiếu Niên Cơ Đốc, tôi và bạn sống có lý tưởng, mục đích cho đời mình không? Hay sống một cuộc đời vô định? Là những bạn trẻ Cơ Đốc, chúng ta phải nhớ rằng, phải biết rằng mình có quyền vui hưởng cuộc đời tươi đẹp này một cách chính đáng (lòng mình muốn và mắt mình thích mà), nhưng đừng ... “tự sát” cuộc đời mình trong cờ bạc, rượu chè, xì ke, ma túy, sống thử và thác loạn trong nhiều thú vui xấu xa, nguy hiểm khác, như nhiều bạn trẻ, nhiều người chưa có Chúa ngày hôm nay đang vướng phải.

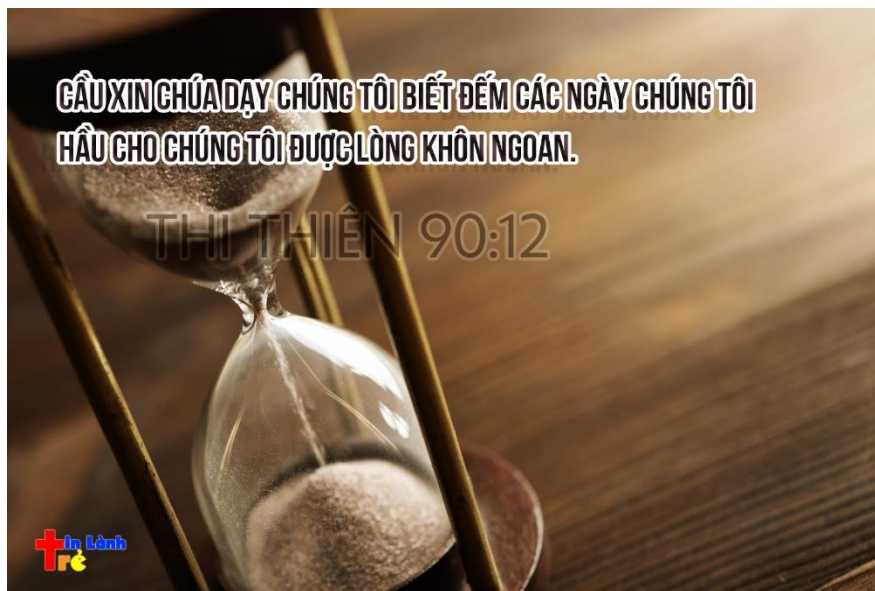
Nhà cải chánh giáo hội Martin Luther đã nói một câu nói và để lại câu nói ấy thật sâu sắc: “Tôi đã ôm trong tay nhiều thứ, nhưng rồi mất tất cả, chỉ những gì tôi trao vào tay Chúa là còn thôi.” Vâng, chỉ những gì chúng ta trao vào tay Chúa mới còn lại mà thôi các bạn ạ! Chúa giao cho mỗi chúng ta một cuộc đời để sống. Chúng ta không biết là mình sẽ sống được bao lâu? Chúng ta không biết khi nào mình sẽ qua đời? Điều chúng ta biết là chúng ta sẽ chịu trách nhiệm về cuộc đời mà Ngài đã giao cho chúng ta. Và chúng ta sẽ khai trình mọi việc làm của mình với Chúa khi Chúa đem chúng ta về với Ngài. Chúa ban cho chúng ta một khoảng thời gian ngắn để sống trên trần gian này, nói như Mô-i-se đã nói: “*Tuổi tác của chúng ta đến được bảy mươi. Còn nếu mạnh khoẻ thì đến tám mươi*” (Thi Thiên 90:10).

Thánh Ca 688 “Dâng Chúa đời con” có lời ý nghĩa như một lời hứa nguyện giữa tôi, bạn với Chúa “*Hôm nay con dâng Ngài tuổi xuân, tài, trí của con. Mỗi giây phút con sống đây, Chúa ban diệu kỳ. Trong ơn yêu thương Ngài, hiến dâng Ngài tất sanh con. Khấn xin linh lực tràn tuôn, ha-lê-lu-gia!*”.

Mong lời bài hát này sẽ đụng chạm đến mỗi bạn trẻ và xem như một lời hứa nguyện giữa bạn với Chúa. Các bạn trẻ ơi! Hãy dâng cho Chúa tuổi xuân tài năng thời gian và cuộc đời bạn cho Ngài vì chỉ dâng cuộc đời bạn cho Chúa mới có ý nghĩa thực sự. Trong năm mới này xin Chúa giúp tôi và bạn sẽ có một kế hoạch mới và sống một năm có ý nghĩa, một năm tận dụng, nắm bắt cơ hội Chúa đưa đến để phục vụ Ngài và có ích lợi và kết quả cho Chúa. Nguyện xin Chúa ban phước trên các bạn!

Phuong Quỳnh

(httlvn.org)

Theo Dấu Chân Chúa

Tác giả : Charles M.Sheldon

(Tiếp theo: Chương 3&4)

Chương 3

“Ai nói mình ở trong Ngài cũng phải bước đi như Ngài đã bước đi”

Sáng thứ hai, Edward Norman - chủ bút tờ báo “Tin Tức Hằng Ngày” ở Raymond - đến văn phòng làm việc rất sớm. Ông dành thì giờ ở riêng một mình với Chúa. Sau đó, suy nghĩ miên man về phương hướng hành động theo lời hứa nguyện mới mẻ và chắc chắn của ông đối với Chúa. Nhưng bỗng nhiên, ông lại cảm thấy lo lắng và sợ hãi khi phải đối diện với phương hướng hành động mới mẻ này. Và lại, công việc của một người làm báo thì luôn vội vã, quay cuồng và đầy cạnh tranh khiến cho ông cảm thấy khó thực hiện được lời hứa nguyện của mình. Trong phút dao động, Edward Norman vội vàng quỳ xuống cầu nguyện ngay tại bàn làm việc. Đây là một việc mà Edward đã không làm trong nhiều năm qua. Trong lời cầu nguyện, ông xin Đức Thánh Linh ban sự khôn ngoan và đức tin cho ông, dẫn dắt ông thi hành công việc. Thế rồi, ông đứng lên với một quyết tâm rõ ràng và dứt khoát: “Bây giờ là hành động”. Ông mở tung các cửa sổ, cửa chính, làn gió sớm mai tinh khiết, lành lạnh ùa vào căn phòng. Ông bắt đầu với công việc thường lệ của người chủ bút. Có tiếng động nhẹ, người điều hành ban biên tập báo vừa đến phòng làm việc bên cạnh.

Edward đang bắt đầu viết một bài xã luận. Ông cố gắng hoàn tất bài viết này trước chín giờ sáng. Ông đang hí hoáy viết chừng mười lăm phút, chợt có tiếng của người điều hành ban biên tập gọi với ra:

- Ông Edward ơi! Có bài tường thuật về trận đấu quyền anh ngày hôm qua tại Resort. Bài khá dài. Nó sẽ chiếm khoảng ba cột rưỡi trang báo. Tôi định cho đăng trọn hết có được không? Ý ông thế nào?

Ở toà soạn này, Edward là người có nhiệm vụ theo dõi mọi chi tiết tờ báo. Từ việc nhỏ cho đến việc lớn, người điều hành ban biên tập phải tham khảo ý kiến và sự cho phép của ông.

- Được, à...không! Để tôi xem thử đã!- Edward Norman bước sang phòng bên cạnh, cầm bản thảo đánh máy bài tường thuật, đọc đi đọc lại một cách cẩn thận, chăm chú. Xong, ông ngồi xuống ghế và bóp trán suy nghĩ. Một lát, ông nói một cách chậm rãi và quả quyết:

- Chúng ta sẽ không đăng bài báo này trong ngày hôm nay!

Nghe vậy, người điều hành ban biên tập há hốc miệng, tròn xoe đôi mắt, nhìn Edward một cách ngạc nhiên: - Thưa ông, ông nói sao ạ?

- Bỏ nó đi! Bỏ hẳn! Chúng ta không dùng nó nữa, thay vào bằng tin khác!

Người điều hành đứng chết lặng một vài giây. Anh ta không hiểu nổi ông chủ bút. “Có lẽ hôm nay ông chủ bút bị mất trí chẳng?” Anh ta thầm nghĩ.

- Clark! Tôi quyết định chúng ta không in bài báo đó nữa và chấm dứt loại tin kiểu đó luôn! Edward Norman nói như ra lệnh.

Ở toà soạn báo “Tin Tức Hằng Ngày” nổi tiếng này, Clark ít có bao giờ làm trái ý hoặc cãi lời ông chủ bút. Lời ông ta ban ra đều được mọi người chấp nhận và áp dụng như một luật lệ trong văn phòng. Ông chủ bút thì luôn luôn bảo vệ và giữ vững ý kiến của mình. Ông là một người có lập trường hơn ai hết ở đây. Thế nhưng, lần này Clark không thể nào chịu nổi ý định quái gở của ông ta. Anh không kiềm chế được phản ứng:

- Ông định phát hành tờ báo mà lại không có một dòng tường thuật nào về trận đấu quyền anh hôm nay sao?

- Phải, đó là ý tôi muốn.

- Ôi! Tôi không hiểu nổi, ông chủ ạ! Ông muốn tờ báo đang ăn khách của chúng ta bị phá sản sao? Cả ông và tôi đều biết rõ một điều: tất cả các báo khác đều đang đổ xô đưa tin về trận đấu hấp dẫn ấy. Ai cũng nóng lòng chờ đợi và tìm đọc bản tin nóng bỏng đó. Vậy mà... vậy mà... báo của chúng ta lại không chịu đăng. Các độc giả mua báo dài hạn của chúng ta sẽ nói gì về vấn đề này? Họ sẽ bỏ chúng ta nhanh chóng... Ừ, mà tại sao chúng ta lại phải làm như thế chứ? Tôi mong ông suy nghĩ lại ý định của mình!

Clark nổi nóng nói liên một mạch rồi dừng lại vì anh không tìm thêm được lời lẽ nào để diễn tả tiếp ý nghĩ của mình. Edward nhìn Clark khẽ cau mày và suy nghĩ mông lung. Clark là một tín đồ của một Hội thánh lân cận thành phố Raymond và thuộc giáo phái khác. Ông chưa bao giờ nói chuyện với Clark về vấn đề tôn giáo dù hai người đã hợp tác với nhau trong công việc làm báo từ nhiều năm qua.

- Này Clark! Bình tĩnh đã nào! Hãy vào văn phòng của tôi một lát và nhớ đóng cửa phòng lại nhé! Chúng ta sẽ nói chuyện! - Edward gọi to.

Clark bước vào, đứng đối diện với ông chủ mình, yên lặng. Edward cũng không nói một lời nào. Sau vài phút yên lặng, Edward lên tiếng một cách đột ngột:

- Clark! Nếu Chúa Giê-xu là chủ bút của tờ “Tin Tức Hằng Ngày”, anh có thành thật nghĩ rằng Ngài sẽ dành hẳn ba cột rưỡi của trang báo để đăng tải về kết quả cá độ của trận đấu quyền anh ấy?

-Ồ, không! Tôi biết chắc là Ngài sẽ không bao giờ làm chuyện đó.

- Vâng, đó chính là lý do khiến tôi quyết định cắt bỏ tin này khỏi tờ “Tin Tức Hằng Ngày”. Và tôi tin chắc rằng Chúa Giê-xu cũng sẽ hành động như tôi! Edward trả lời và vui vẻ hẳn lên, sự phấn khởi hiện diện trên gương mặt đã có nhiều nếp nhăn của ông.

Clark càng ngạc nhiên hơn, nhìn ông chủ bút chăm chăm, khó hiểu. Anh ta lại tự nhủ: “Có lẽ ông chủ đã hóa điên, điên thật rồi!”.

- Khi quyết định như vậy, ông có nghĩ đến ảnh hưởng của nó đối với tờ báo của chúng ta chưa? - Clark hỏi bằng một giọng yếu ớt chứa lẫn buồn bực.

- Thế còn anh thì sao? Anh nghĩ gì về điều đó? Edward quay ngược lại dò hỏi người bạn trẻ nóng tính của mình, ném theo cái liếc mắt sắc bén.

- Thật là đơn giản! Chắc chắn tờ báo sẽ đi đời nhà ma! Chúng ta sẽ sập tiệm nhanh chóng! - Clark trả lời ngay không cần suy nghĩ.

- Tại sao chúng ta lại không điều hành nổi một tờ báo nhỉ?

Clark tiếp tục can gián:

- Ông chủ à! Nếu tờ báo của chúng ta không đăng bài tường trình về trận đấu quyền anh có cá độ thì chúng ta sẽ mất hàng trăm độc giả mua báo dài hạn. Chúng ta sẽ mất đi một môi béo bở. Ông biết không? Hàng bao nhiêu người trong thành phố này đang nóng lòng chờ đợi “Tin Tức Hằng Ngày” để biết kết cuộc của trận đấu đó. Họ chờ đợi báo chúng ta ra, sẽ tìm mua đọc ngay. Và sẽ thất vọng ghê gớm khi họ không thấy tin mà họ cần. Họ sẽ nói về chúng ta như thế nào? Tờ báo chúng ta sẽ mất uy tín thì chúng ta còn mong làm ăn sao được nữa? Ông nên suy nghĩ lại!

Edward yên lặng, tỏ vẻ lắng nghe ý kiến của Clark. Khoảng một phút sau, ông đứng dậy, đi đi lại lại, nói nhỏ nhẹ nhưng cương quyết:

- Clark này! Anh hãy nói cho tôi biết một cách thành thật: cái gì là tiêu chuẩn đúng đắn để quyết định tư cách đạo đức của một người? Phải chăng là hành động của người ấy? Chúng ta là những Cơ Đốc nhân, ắt hẳn cả tôi lẫn anh đều quan tâm đến Chúa Giê-xu, đến hành động của Ngài. Đúng không anh bạn trẻ? Nói một cách khác, chúng ta không thể không suy nghĩ câu hỏi này: “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?” trước một nan đề, sự việc nào đó. Thiết tưởng, Chúa Giê-xu làm công việc đó thì chúng ta cũng sẽ làm y như vậy bất kể kết cuộc thế nào, nếu chúng ta thành thật tự nhận mình là những người bước theo Chúa Giê-xu. Chúng ta càng theo sát chân Ngài thì hành động biểu lộ tư cách đạo đức của chúng ta sẽ tương tự hành động của chính Chúa Giê-xu. Anh có đồng ý với tôi không?

- Vâng! Nhưng tôi muốn hỏi ông chủ điều này: để thành công trong công việc làm ăn của chúng ta, thì chúng ta phải thích nghi và chấp nhận môi trường, sở thích của bạn đọc chứ? Chúng ta không thể chỉ có lý tưởng, mà còn cần phải thực tế một chút ông chủ ạ! - Clark lại cố bám víu ý nghĩ của mình.

Edward hỏi vặn:

- Anh muốn nói rằng chúng ta không thể điều hành thành công tờ báo của chúng ta nếu chúng ta áp dụng nguyên tắc Cơ Đốc một cách đúng đắn phải không?

- Đúng vậy, thưa ông! Chúng ta không thể đem nguyên tắc Cơ Đốc giáo áp dụng, thí điểm vào công việc của chúng ta được. Chúng ta sẽ đi đến phá sản trong vòng ba mươi ngày cho mà xem!

Edward mím môi, yên lặng. Sau một thoáng đắn đo, ông đứng lên, nhún vai:

- Clark! Tôi nghĩ khi nào chúng ta hiểu được nhau một cách thành thật thì hãy trò chuyện với nhau về vấn đề này lần nữa. Tôi đã hứa nguyện với lòng mình, với Thiên Chúa rằng trong vòng một năm, tôi sẽ chỉ làm mọi việc có liên quan đến tờ báo của chúng ta sau khi tôi đặt câu hỏi: “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?” đối với công việc đó và trả lời được câu hỏi ấy. Tôi tin chắc nếu chúng ta thực hiện được như thế thì chúng ta sẽ thành công bội phần so với công việc chúng ta đã từng làm.

- Thôi, thôi! Tôi nhức đầu quá! Tôi muốn hỏi ông chủ lần cuối cùng là ông nhất định không đăng bài tường thuật nữa phải không? - Clark bực tức dần từng tiếng.

Edward vẫn giọng nhỏ nhẹ nhưng cương quyết:

- Ừ, không đăng, nhất định không đăng. Anh hãy chọn những bài khác có giá trị đăng thế vào đó. Anh đã chọn được bài nào khác chưa?

- Vậy ông chủ có định đăng nhấn vài lời cáo lỗi trên góc trang báo nói về việc loại bỏ hoặc thiếu sót bài phóng sự ấy không? - Clark ngần ngừ, tỏ ý tiếc rẻ.

- Không nhấn gì cả. Cứ làm như vô tình vậy!

- Hừ!... Clark lại bực tức, thở dài, bỏ ra khỏi phòng.

Anh ta đang bị chấn động tinh thần. Sự kinh ngạc, sự bối rối, sự bực tức và sự giận dữ dồn nén, lẫn lộn dâng trào khiến cho khuôn mặt Clark đỏ như. Anh ta có cảm tưởng như sắp phải trút bỏ mọi sự nghiệp, tình cảm.. v.v... Clark cảm thấy căm ghét Edward. “Tại sao ông chủ của mình lại ngông cuồng đến thế?” Clark tự nhủ trong sự bực bội ghê gớm. Nhưng lòng kính trọng của Clark đối với Edward đã giúp cho anh ta dịu bớt cơn giận. Đồng thời, anh ta cảm nhận một điều gì đó rất kỳ lạ đang dâng lên trong lòng mình mà anh không phân tích được. Về phía các phóng viên khác, những thợ in và công nhân làm việc trong tòa soạn và nơi xưởng in đều ngạc nhiên vô cùng khi biết tin ông chủ của họ chủ trương bãi bỏ tin phóng sự về trận đấu quyền anh vừa rồi. Sau giờ nghỉ trưa, Edward dạo qua một vòng nơi xưởng sắp chữ xem xét công việc, mọi người

trong xưởng im lặng nhìn ông bằng ánh mắt tò mò và khó hiểu. Edward biết mọi người đang quan sát mình nhưng ông tỏ vẻ phớt lờ, không nói gì. Ông đang suy nghĩ đến quyết định vừa rồi của mình và sẵn sàng chờ đợi kết quả hoặc hậu quả của nó. Ông tỏ vẻ bỏ ngoài tai mình những lời bàn tán của mọi người trong toà soạn, nhưng thực tâm ông đang phải chịu tiếp nhận những lời ra tiếng vào đó một cách bất đắc dĩ.

Bốn giờ chiều ngày hôm đó, tờ “Tin Tức Hằng Ngày” được phát hành. Mọi người nơi khách sạn, công ty, các cửa hàng ở dọc các phố tranh nhau mua báo. Những đứa trẻ bán báo lại theo thói quen ôm hàng xấp báo dày cộm chạy lảng vảng đến những chỗ đông người gân cổ lên rao loạn xì:

- Báo mới đây! Báo mới đây! “Tin Tức Hằng Ngày” đây! Trận đấu quyền anh quyết liệt có cá độ ở Resort được tường thuật đầy đủ, ly kỳ, hấp dẫn. Xin mua vô, mua vô!

Một ông khách giàu có dừng chân bên đại lộ gọi thằng nhỏ bán báo lại, mua một tờ báo, vội vã lật ra trang sau tìm kiếm. Cậu bé bán báo vụt chạy đi nhưng bị ông khách ấy gọi giật lại, giận dữ:

- Ê! Thằng nhỏ! Mà dám gạt tao ư? Bài tường thuật trận đấu quyền anh đâu nào? Đồ ba xạo! Ông ta kéo tai thằng nhỏ. - Mà dám bán báo cũ cho tao phải không nhóc ranh? Mà định chơi trò lừa đảo tao à?

- Dạ không! Không! Không phải báo cũ đâu ông ơi! Báo mới đây chứ ạ! Báo mới ra ngay chiều nay mà! Cậu nhỏ bán báo sợ xanh mặt nhưng vẫn cố thanh minh.

- Báo mới tại sao không có đăng bài tường thuật trận đấu quyền anh? Hử?

Ông khách rít qua kẽ răng lộ sự bức tức cao độ, có lẽ ông ta đang nóng lòng muốn biết kết cuộc vụ cá cược của trận đấu. Ông ta ném trả tờ báo lại cho cậu bé và bỏ đi. Một cậu bé khác chạy vụt ngang, tay ôm chồng báo còn thơm mùi giấy, hốt hải hỏi bạn nó - cậu bé khi nãy:

- Ê! Sam! Sao kỳ vậy nè? Mà đưa tao xem một tờ báo mới của mà ừ? Vừa nói, nó giật vội một tờ báo từ tay cậu bé Sam và đọc những hàng tít lớn trên trang báo. Nó vội la lên:

- Nè Sam! Tao tưởng họ in sót một vài tờ báo mà tao đang giữ mà thôi. Ai dè, báo của mày cũng thế. Tại sao một cái tin nóng hổi như vậy mà người ta không chịu đăng nhỉ?... Mày biết không? Hồi nãy tao rao bừa là báo có đăng tin trận đấu quyền anh, nhưng thực sự tờ báo lại không đăng tin ấy mà à, tao vừa bị ăn một tát tai xong!

- Còn tao thì vừa bị ông khách kia nhéo tai, tức ời là tức! Giữa lúc hai cậu bé bán báo còn đang loay hoay dò xem những tờ báo còn lại để đối chiếu xem thử có phải tin ấy bị in sót thực sự không, thì có một người đàn ông đứng tuổi vội vã đến trước mặt hai cậu bé, nói lớn:

- Này nhóc, bán cho ông một tờ báo, nhớ là báo mới nha!

Vừa nói, ông ta vừa tự cầm lấy một tờ “Tin Tức Hằng Ngày” từ cậu bé Sam. Ông ta lật nhanh trang sau, tìm kiếm, bỗng ông ta giận dữ quẳng tờ báo trả lại cho đứa trẻ bán báo, trừng mắt:

- Đưa cho tao một tờ khác! Tao đâu cần đọc báo cũ! Tao muốn biết kết quả của cuộc cá độ trận đấu quyền anh vừa rồi.

- Thưa ông! Báo mới đấy chứ ạ! Có điều là chẳng biết làm sao mà họ in sót tin ấy.

Thằng bé bán báo trả lời vội vàng và chạy vụt đi. Nó chạy thẳng đến toà soạn báo “Tin Tức Hằng Ngày”. Ở đó cũng đã có mặt nhiều đứa trẻ bán báo khác nữa. Cả thầy chúng nó đều đang náo động và giận dữ. Nhiều tiếng chửi thề từ phía bọn trẻ ném vào người thư ký đang ngồi trong văn phòng phát hành. Anh ta đã từng phải chịu nghe và chứng kiến những cảnh ồn ào, chửi bới hàng ngày nên chẳng lạ gì cảnh này. Sau lưng anh ta có tiếng bước chân, ông chủ bút toà soạn đang xuống cầu thang.

- Chuyện gì mà ồn ào dữ vậy anh George? - Ông chủ bút hỏi anh thư ký toà soạn.

- Bọn trẻ bán báo không bán được vì lý do báo thiếu bài phóng sự về trận đấu quyền anh vừa rồi. Chúng nó còn bị khách hàng cho ăn đòn nữa, chúng đem báo trả lại cho toà soạn và chửi bới tùm lum...

- Các cháu à! Xin chớ nổi giận! Hãy mau đếm xem mỗi cháu còn bao nhiêu tờ báo, tôi sẽ mua hết và trả tiền sòng phẳng cho các cháu!

Edward nhũn nhận đề nghị lũ trẻ bán báo đang la ó nhặng xị. Mấy cậu bé bán báo ngạc nhiên há hốc miệng, lặng thinh nhìn chăm chăm vào ông chủ bút toà soạn. Chúng nó không hiểu nổi tại sao ông ấy cho in ra rồi lại bỏ tiền mua tất cả báo đó. Chúng nó thì thầm với nhau: “Hoạ chẳng ông chủ bút này bị bệnh tâm thần?”

- Này, anh George! Hãy mua tất cả các tờ báo và trả tiền đầy đủ cho các cháu. Hãy lấy tiền toà soạn trả đi nhé! Tôi sẽ hoàn lại số tiền ấy cho toà soạn sau. Hoặ lát nữa có cháu nào đến trả lại báo thì anh cũng hãy nhận và trả lại tiền cho cháu ấy!

- Thưa vâng!

George gật đầu, nhìn ông chủ bút, lại vừa đảo mắt quan sát tất cả bọn trẻ bán báo. Edward đến gần một bé gái bán báo:

- Tôi làm điều này có công bằng chưa nhỉ?

- Dạ, rất công bằng, thưa ông! - Cô bé trả lời một cách sợ sệt.

- Thưa ông, tôi không biết ông sẽ hành động như thế này cho đến lúc nào mới thôi? Sao ông không nghĩ đến việc làm gây quỹ phúc lợi cho Hội sinh viên Đại học thì ích hơn không? - Anh thư ký toà soạn thắc mắc, mĩa mai hỏi ông chủ bút.

Nhưng Edward chỉ yên lặng và cười nhẹ nhàng. Mười lăm phút sau, Edward rời văn phòng. Trên đường về nhà, ông ta thấy trong đầu mình lờn vờn câu hỏi: “Chúa Giê-xu sẽ làm việc đó như mình đã làm không?”. Ông nhớ lại tất cả mọi hình ảnh và lời hứa nguyện của mình đối với Chúa vào Chúa nhật tuần trước. Edward là một người giàu có. Ông sẵn sàng bỏ ra một số tiền để mua lại tất cả những số báo mà bọn trẻ bán không được, giúp cho chúng bớt đi sự thiếu thốn trong cuộc sống. Edward đã làm được điều này một cách bình thản vì ông đã đặt câu hỏi “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?” với vấn đề này. Ông tin tưởng rằng Chúa Giê-xu cũng sẽ làm như ông đã làm mà thôi. Chắc chắn sẽ không ai cho rằng ông bất công. Ông thậm nghĩ như thế. Ông rất thoả lòng khi thấy mình đang từng bước thực hiện lời hứa nguyện của mình với Chúa Giê-xu.

"Không có đức tin, thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp ý Ngài; vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Đức Chúa Trời, và Ngài là Đấng hay thương cho kẻ tìm kiếm Ngài."

Hê-bơ-rơ 11: 6

Chương 4

Suốt tuần lễ này, ông chủ bút tòa soạn tờ “Tin Tức Hằng Ngày” liên tiếp nhận những bức thư của độc giả phản ánh xung quanh vấn đề thiếu sót bài tường thuật trận đấu quyền anh. Trong đó, có một số bức thư buộc Edward phải chú ý đến nó, trước tiên là bức thư ngắn của chủ bút một tờ báo khác.

“Thân gửi ông chủ bút tờ ‘Tin Tức Hằng Ngày’! Cùng là đồng nghiệp, tôi thành thực khuyên ông không nên có những hành động kỳ dị như vậy. Tại sao ông lại từ chối đăng bài tường thuật trận tranh tài nổi tiếng ở Resort? Tôi hi vọng từ nay trở đi, tờ ‘Tin Tức Hằng Ngày’ của ông sẽ không tái diễn tình trạng này nữa mà nó sẽ là tờ báo luôn theo kịp thời gian, tiến bộ và kịp thời cung cấp đầy đủ mọi tin tức cho độc giả. Được chứ ông bạn thân mến của tôi? Chào thân ái.”

Kế đó là bức thư của một nhà kinh doanh nổi tiếng ở ngoại ô thành phố Raymond. Ông ta là độc giả mua báo dài hạn của báo “Tin Tức Hằng Ngày” trong nhiều năm qua:

“Thưa ông Edward Norman! Ông định trút đổ một chấn động tinh thần nào đó của riêng ông lên đầu quần chúng nhân dân ở thành phố Raymond này và các độc giả của báo ông sao? Nếu không, tại sao ông lại có hành động kỳ quặc như thế? Tôi hi vọng rằng ông không có ý định thử ‘cải cách công tác’ qua phương tiện báo chí chứ? Ông sẽ thất bại ê chề nếu ông cứ tiếp tục thí nghiệm những điều như vậy trên báo chí. Ông hãy chấp nhận ý kiến của tôi, hãy quay trở lại những phương pháp mà ông đã áp dụng cho tờ báo của ông từ bấy lâu nay. Đừng gây sự ồn ào vô ích như vậy ông ạ! Người ta sẽ cười về hành động vừa rồi của ông đấy, ông chủ bút thân mến! Hãy để tờ báo của ông tiếp tục thành công như nó từng thành công trước đây vậy. Tờ báo của ông phải kịp cung cấp những tin tức sốt dẻo cho quần chúng mỗi ngày thì mới xứng đáng với cái tên của nó chứ? Như trận đấu quyền anh ở Resort vừa rồi chẳng hạn. Ông Edward ạ! Hãy cho người khác cái mà họ muốn và hãy nhường công việc ‘cải cách công tác’ của ông cho những người chuyên môn. Thân ái”

Ông Edward cũng có nhận được cả thư của Mục sư Henry Maxwell nữa. Đây là lá thư duy nhất động viên và khích lệ hành động vừa rồi của ông:

“Ông Edward thân mến! Tôi xin chúc mừng về bằng chứng mà ông đang thi hành về lời hứa nguyện của ông. Đó là một sự khởi đầu rục rờ và không một

ai cảm thấy giá trị của nó hơn là tôi. Tôi biết ông sẽ phải trả một giá rất đắt nhưng không phải là tất cả. Hãy cố gắng lên, đừng cảm lên ông Edward nhé! Tôi vẫn thường và sẽ luôn cầu nguyện cho ông. Mục sư của ông, Henry Maxwell.”

Dù vậy, ông chủ bút vẫn gặp sự đe dọa về sự lỗ lã trong công việc làm ăn của ông từ một bức thư của chủ một công ty trách nhiệm hữu hạn về các mặt hàng điện tử. Ông mở ra và đọc ngay tức khắc:

“Kính gửi ông chủ bút tờ ‘Tin Tức Hằng Ngày’! Thưa ông! Khi hết thời hạn quảng cáo của công ty tôi, xin ông hãy vui lòng đừng tiếp tục nó nữa! Báo của ông tuần này không có người mua. Tôi e rằng phần quảng cáo cho công ty tôi sẽ không đến được với quý bạn đọc như tôi mong muốn. Tôi xin gửi kèm theo thư đây chi phiếu để trả đầy đủ cho thời gian quảng cáo vừa rồi. Và coi như hợp đồng của tôi với quý báo sẽ chấm dứt sau ngày đó. Chào thân ái, Giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Electron.”

Ông Edward đặt bức thư xuống bàn một cách chậm chạp. Ông sắp mắt một mối làm ăn lớn. Có lẽ điều này sẽ làm cho dư luận thêm ồn ào. Ông bóc tiếp bức thư của một ông chủ nhà máy thuốc lá lớn nhất thành phố Raymond. Tay trùm sản xuất thuốc lá này lại xin rút mục quảng cáo thuốc lá trên tờ “Tin Tức Hằng Ngày”. Ông chủ bút xếp những bức thư lại một cách ngay ngắn. Ông ngồi trầm ngâm, hai bàn tay đan chặt vào nhau đặt lên bàn. Ông liếc nhìn cột quảng cáo trên tờ báo. Trong những mục quảng cáo thì phần quảng cáo thuốc lá này được trả chi phí cao nhất. Bây giờ ông ta không hợp đồng quảng cáo nữa, coi như một nguồn lợi cho tờ “Tin Tức Hằng Ngày” đi tong!

Chợt có một điều thôi thúc lạ lùng trong tâm trí khiến ông phải chú ý kỹ hơn đến toàn bộ trang quảng cáo trên tờ báo. Những hàng tit lớn quảng cáo cho rượu mạnh, xì gà đầu lọc v.v... đập vào mắt ông, ông cảm thấy chột dạ và có lỗi với Chúa Giê-xu. Một câu hỏi xoáy vào trong tâm trí ông: “Chúa Giê-xu có bằng lòng khi tôi đăng tải những mục quảng cáo đó không?” Và lập tức câu trả lời phát ra từ trong sâu thẳm của lương tâm ông: “Không bao giờ, không đời nào Chúa Giê-xu lại làm điều ấy!” Edward cảm thấy một sự cáo trách trong lòng. Vốn là một tín đồ Cơ Đốc hầu việc cho Chúa Giê-xu, ông lại đi quảng cáo những loại mặt hàng ma men như vậy thì làm sao ông xứng đáng là công dân nhà Chúa nữa. Chúa sẽ buồn lòng khi con cái của Ngài lại đi tiếp tay cho kẻ khác tham dự

vào hành vi tội lỗi. Tuy vậy, từ hồi nào đến giờ ít thấy những con cái Chúa phản đối việc ấy, vì đó là công việc làm ăn hợp pháp của giới doanh thương ở thành phố Raymond văn minh và có đông tín đồ Cơ Đốc. Chẳng hiểu sao ở thành phố này lại tỏ ra dễ dãi trong việc cấp giấy phép cho các nhà sản xuất và kinh doanh rượu bia như vậy. Do đó, tờ “Tin Tức Hằng Ngày” của ông cũng nằm trong guồng máy hoạt động tự do như thế, và mục quảng cáo trên tờ “Tin Tức Hằng Ngày” là nguồn lợi tức dồi dào nhất cho tờ báo. Các nhà kinh doanh có tầm cỡ sẽ cạnh tranh, đua nhau chịu bỏ ra một số tiền lớn để giữ chân mục quảng cáo cho mặt hàng của mình. Điều đó góp phần thúc đẩy việc tiêu thụ nhanh chóng, đem lại lợi nhuận cao cho họ. Bây giờ, họ lại viết thư xin rút lui phần quảng cáo của họ, liệu tờ báo “Tin Tức Hằng Ngày” rồi sẽ ra sao? Nó có còn sống nổi không đây? Đó là vấn đề buộc Edward phải vắt óc suy nghĩ. Nhưng phải chăng đây là câu hỏi cuối cùng cho ông chủ bút? Ông còn phải đối diện với một câu hỏi cần thiết hơn “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?” trước trang quảng cáo của tờ báo? Edward đang và phải trả lời một cách dứt khoát, hợp lý câu hỏi thứ ba trong tuần lễ này. Nếu Chúa Giê-xu là chủ bút tờ “Tin Tức Hằng Ngày” như ông, liệu Ngài có cho quảng cáo các loại rượu, thuốc lá trên báo không? “Nếu Ngài không làm điều đó thì chắc chắn mình cũng sẽ không làm. Mình phải theo gương Chúa chứ!” Edward lại tự nhủ.

Edward Norman đã tự vấn mình và cảm thấy bình an, một sự bình an thật. Ông đóng cửa phòng lại, quỳ xuống cầu nguyện xin Chúa giúp đỡ và tiếp tục dẫn dắt ông, ban sự khôn ngoan cho ông để xử lý công việc một cách ôn hoà. Sau đó, Edward gọi người điều hành ban biên tập vào văn phòng của mình.

- Clark! Tôi đã xem xét những mục trên trang quảng cáo và quyết định: chúng ta không cần thực hiện trang quảng cáo như thế nữa! Anh hãy thông báo cho nhân viên chịu trách nhiệm khâu quảng cáo ngưng công việc và không được nhận thêm hay tái gia hạn những hợp đồng quảng cáo mà tôi đã đánh dấu ở đây!
- Ông chủ bút nói chậm rãi nhưng cương quyết.

- Có nghĩa là... chúng ta dẹp luôn trang quảng cáo? - Clark càng kinh ngạc hơn cả lúc trò chuyện với ông chủ bút hôm thứ hai vừa qua.

- Đúng thế! Anh bình tĩnh nghe tôi nói đây! Anh thử nghĩ giùm tôi. Nếu chủ bút tờ báo “Tin Tức Hằng Ngày” này là Chúa Giê-xu thì liệu Ngài có cho phép đăng quảng cáo rượu Whisky, thuốc lá, v.v.. không?

- Thưa ông, không, không bao giờ Chúa Giê-xu làm điều ấy đâu ạ! Nhưng điều đó thì liên quan gì đến chúng ta và công việc của chúng ta cơ chứ? Chúng ta không thể nào hành động như Ngài được trong vấn đề báo chí của chúng ta. Tại sao ông lại đem áp dụng những nguyên tắc như thế vào trong báo chí nhỉ? Thật là ngớ ngẩn. Tôi nghĩ là ông không nên làm thế. Không nên đâu ông ạ! - Clark nói gần như hét lên vì tức tối.

Edward hỏi nhỏ nhẹ:

- Tại sao lại không nên?

- Tại sao à? Ông thừa sức biết điều đó. Chúng ta sẽ đánh mất những nguồn lợi béo bở từ mục quảng cáo. Tờ báo chúng ta chắc chắn sẽ bị phá sản vì một đường lối làm ăn kỳ quặc đáng cười của ông. Ông chết đói thì mặc xác ông vì ông gây ra sự phá sản này, nhưng còn chúng tôi? Ông cũng định kéo chúng tôi cùng chết đói với ông luôn hay sao? Càng nói Clark càng tức giận cao độ. - Thật tình tôi không hiểu nổi ông, tôi không hiểu nổi ý định lạ đời của ông, chẳng khác nào một người bị tâm thần ông chủ ạ!

- Clark! Anh lại suy nghĩ như thế sao? - Edward buột miệng hỏi một câu mà ông không chờ đợi trả lời. Ông cảm thấy như đang hỏi chính mình.

Ngừng một lát, Edward nói tiếp:

- Tôi nghĩ rằng Chúa Giê-xu sẽ làm như thế. Và lại, tôi đã nói với anh rồi, tôi sẽ thực hiện lời hứa nguyện của tôi đối với Thiên Chúa, rằng tôi sẽ làm việc gì bất luận sau khi tôi suy xét “Chúa Giê-xu sẽ làm gì” với công việc đó. Nếu Chúa Giê-xu không làm công việc đó thì ắt hẳn tôi cũng sẽ không dám làm. Chẳng hạn như việc quảng cáo trên báo về các mặt hàng rượu, thuốc lá,....

- Thế ông cho rằng khi đăng tải các mục quảng cáo đó là chúng ta phạm tội với Chúa à?

- Sẽ là như vậy nếu chúng ta đồng tình với việc quảng cáo các mặt hàng ma men ấy.

- Còn quảng cáo các mặt hàng khác thì sao?

- Chúng ta phải nghiên cứu, thận trọng xem nó có tổn hại đến người khác không và nhất là nó có làm vinh hiển cho nhà Chúa không, sau đó mới đăng.

- Nếu như nó không làm vinh hiển nhà Chúa như ông muốn?

- Thì đẹp luôn! - Edward trả lời không ngần ngại.

Nghe câu trả lời thẳng thắn của ông chủ, Clark bực bội nhưng đành im lặng, bỏ về phòng làm việc của mình. “Tại sao ông chủ lại cố gắng phấn đấu cho một lý tưởng ngu xuẩn vậy nhỉ? Thật là quái gở!” Clark lại lẩm bầm một mình. Anh ta đang lo sợ tờ báo “Tin Tức Hằng Ngày” sẽ đóng cửa nếu như tiêu chuẩn và lý tưởng kỳ quặc kia của ông chủ bút được mọi người trong toà soạn chấp nhận. “Đó là một sự ngu ngốc, điên rồ chưa từng thấy!” Anh ta tiếp tục lẩm bầm: “Hay là mình chuyển đến làm cho báo khác nhỉ?” Clark suy nghĩ, đắn đo.

Đối với Edward, ông vẫn tỏ ra bình thản với công việc. Người ta để ý thấy ông thường xuyên làm một việc mà trước đây chẳng bao giờ họ thấy cả: cầu nguyện. Ông đang kêu cầu khẩn thiết, xin Chúa dẫn dắt ông tiếp tục công việc Chúa muốn, giúp ông có kế hoạch, chương trình mới cho tờ báo. Sau những thì giờ cầu nguyện, ông thường tỏ ra trầm lặng. Ông đang đối diện với một nan đề nữa: có nên tiếp tục cho phát hành báo vào Chúa nhật hay không?

Ở Raymond, duy nhất chỉ có toà soạn của Edward là phát hành báo vào Chúa nhật nên rất ăn khách. Báo được tiêu thụ vào Chúa nhật gấp ba, gấp bốn lần các ngày khác. Cả người dân ngoại đạo lẫn tín đồ Cơ Đốc, cả công nhân lẫn giới trí thức ở Raymond đều rất ưa chuộng tờ “Tin Tức Hằng Ngày” phát hành mỗi Chúa nhật. Vì đó là ngày nghỉ của họ, họ cần giải trí chút đỉnh với báo chí, trong khi đó các tờ báo khác đều nghỉ việc vào Chúa nhật nên buộc họ phải mua tờ “Tin Tức Hằng Ngày”. Báo vào Chúa nhật bán đắt như tôm tươi, lợi nhuận thu được khá cao cho toà soạn. Thế nhưng, bây giờ ông Edward lại vụt ra một suy nghĩ: “Chúa nhật là ngày nghỉ của Chúa, là ngày Thánh. Liệu Chúa Giê-xu có đồng ý cho phát hành báo vào Chúa nhật không?”. “Tại sao mình đọc thuộc nằm lòng mười điều răn của Chúa:.....Hãy lấy ngày nghỉ đặt làm nên ngày Thánh. Ngươi hãy làm hết công việc mình trong sáu ngày; nhưng ngày thứ bảy là ngày nghỉ của Giê- hô-va Đức Chúa Trời ngươi: trong ngày đó, ngươi, con trai, con gái, tôi trai, tớ gái, súc vật của ngươi, hoặc khách ngoại bang ở trong nhà ngươi đều chớ làm công việc chi hết...” nhưng mình lại không thực hiện?

Chẳng lẽ lý thuyết của mình một đảng hành động của mình một nẻo sao? Edward lại tự chất vấn mình. Còn nếu ông thực hiện đúng như lời Chúa mà ông đã ý thức được cho chính mình, thì có nghĩa là tờ “Tin Tức Hằng Ngày” ngưng hoạt động Chúa nhật, toà soạn của ông sẽ chịu lỗ lã hàng ngàn Mỹ kim. Hơn nữa, các độc giả mua báo dài hạn đã đặt tiền trước cho số báo đủ bảy ngày một tuần, bây giờ, ông lấy lý gì mà chỉ giao cho họ số báo của sáu ngày mà thôi? Họ sẽ phản đối và gây náo động lên cho mà xem. Edward thật sự cảm thấy rối trí về vấn đề này. Ông suy nghĩ mãi, đắn đo mãi và cuối cùng ông vẫn không dám thực hiện ý định.

Tờ báo “Tin Tức Hằng Ngày” Chúa nhật vẫn được phát hành như thường lệ. Đây là lần đầu tiên ông cảm nhận được rằng ông đã từ chối một bước dẫn dắt của Chúa Giê-xu, ông cảm thấy áy náy vô cùng. Đối với tờ “Tin Tức Hằng Ngày” chính ông là người uốn nắn nó và chịu trách nhiệm hoàn toàn. Ngoài ra, không có ban chủ nhiệm tham khảo ý kiến gì cả. Nếu có vấn đề gì thì ông tự mời nhân viên và phóng viên họp rồi triển khai công việc. Những buổi họp không định kỳ, chỉ tùy vào kế hoạch của ông chủ bút mà thôi. Nhưng chiều nay, ông chủ bút quyết định tổ chức phiên họp mời tất cả mọi người làm việc trong toà soạn đến dự. Ông dự định sẽ nói thẳng ra giữa cuộc họp về động cơ và mục đích hành động của ông. Cuộc họp được tổ chức tại phòng văn thư. Trên khuôn mặt mọi người đều lộ vẻ tò mò, họ đang hướng về phía ông chủ bút và chờ đợi.

- Thưa tất cả các bạn! - Edward vào đề ngay - Tôi mời các bạn đến đây để biết rõ hơn về những kế hoạch của tôi thực hiện trên tờ “Tin Tức Hằng Ngày”. Tôi đề nghị cần có một vài thay đổi cho tờ báo mà tôi nghĩ là nó rất cần thiết. Tôi biết rằng có nhiều người ngạc nhiên và thậm chí phản đối về những việc mà tôi đã làm. Hôm nay, tôi muốn bày tỏ cho các bạn biết động cơ nào đã thúc đẩy tôi làm như vậy. Tôi đã nói điều ấy với Clark rồi! Và bây giờ, tôi sẽ nói cho các bạn đây! Mọi người nhìn nhau dò hỏi và sau đó đổ dồn ánh mắt về phía Edward.

- Như thế này các bạn ạ! - Ông chủ bút đan hai tay vào nhau, tựa trên hai đầu gối. - Tôi đã quyết định cho tờ “Tin Tức Hằng Ngày” của chúng ta sẽ ngưng phát hành vào mỗi Chúa nhật. Bắt đầu thực hiện kể từ sau Chúa nhật tới! Trong số báo phát hành Chúa nhật tới, tôi sẽ dành phần trang nói rõ lý do vì sao toà soạn sẽ ngưng phát hành báo vào những Chúa nhật sau đó. Để đền bù lại cho những độc giả đã đặt mua báo dài hạn kể cả Chúa nhật, chúng ta sẽ phát hành

số lượng báo gấp đôi của ngày thứ bảy giống như một số báo của các toà soạn khác phát hành buổi chiều thường nhật nhưng không phát hành vào Chúa nhật. Tôi xin cam đoan với các bạn rằng: Đúng theo quan điểm Cơ Đốc, thì việc phát hành báo vào Chúa nhật là một điều chẳng đúng và chẳng ích lợi tí nào, thậm chí còn tai hại nữa là đằng khác. Thử hỏi Chúa Giê-xu có vui lòng cho chúng ta phát hành báo vào ngày nghỉ của Thượng Đế không? Chắc chắn là Ngài không vui lòng rồi! Nếu Ngài ở địa vị tôi, Ngài sẽ không để cho toà soạn phát hành báo vào Chúa nhật đâu! Ngài không làm bất cứ điều gì thì tôi ắt cũng sẽ không thể làm bất cứ điều đó. Tôi biết điều này sẽ gây chấn động với các công ty, các nhà quảng cáo cùng những độc giả mua báo dài hạn. Chính bản thân tôi cũng sẽ bắt đầu đón nhận sự lổ lã trong công việc. Còn các bạn, cứ yên tâm với công việc của mình, lương hưởng các bạn vẫn không có gì thay đổi. Tôi sẽ trả đủ cho các bạn như mọi lần. Các bạn yên tâm chứ?

Ông chủ bút lắng giọng và nhìn khắp lượt những người trong phòng.

Mọi người yên lặng, không ai nói với ai một lời. Ông Edward cảm thấy sống mũi cay cay. Ông xúc động khi thấy mọi người không tỏ ý gì phản đối ông trong lúc này. Dầu vậy, ông vẫn cảm thấy sợ một điều: mọi người hoang mang về công việc ông làm nhưng chưa tiện nói thẳng với ông. Cũng có thể như vậy lắm chứ. Ngay lúc đó, Clark đi vào phòng trước sự ngạc nhiên của mọi người. Anh xin nói chuyện nghiêm túc với Edward. Giọng nói phẫn nộ của anh ta chứng tỏ anh đang bị kích động và hoang mang tột độ. Anh xin từ chức. Về phần Edward, ông rất thận trọng và lựa lời để trả lời với Clark. Ông cảm thấy đau đớn trong lòng khi nhìn thấy gương mặt đỏ gay giận dữ của Clark. Ông cố gắng lý giải một cách kiên nhẫn để Clark có thể hiểu ông. Ông tự nhủ trong lòng: “Bằng bất cứ giá nào, mình cũng phải làm công việc giống như Chúa làm”. Ông rất sợ Clark bỏ việc vì Clark là một cộng sự đắc lực của ông. Anh ta có rất nhiều công sức đối với tờ “Tin Tức Hằng Ngày” của ông. Tuy vậy, ông vẫn cố gắng hết sức để thuyết phục Clark nhất trí với quyết định của mình chứ ông không thể làm khác được. Thành linh, chợt có điều gì đó hiện diện trong ông khiến ông vững tâm. Ông cảm nhận được sức mạnh kỳ lạ đang thâm nhập vào tâm trí ông, giúp ông thêm quyết tâm. Clark nhìn ông chằm chằm, gằn giọng:

- Thưa ông chủ, chắc chắn ông sẽ phá sản tờ báo chỉ trong vòng ba mươi ngày cho mà xem! Và nếu tờ báo bị phá sản thực sự chỉ bởi những ý nghĩ nông

cuồng của riêng ông thì điều đó quá vô lý và quá oan ức đối với chúng tôi! Tại sao không có ý nghĩ xây dựng mà lại bày vẽ ra ý định phá hoại là sao nhỉ? Tôi thực không hiểu nổi ông!

- Hãy bình tĩnh, Clark. Cậu nóng nảy quá! - Edward vẫn một mực ôn tồn thuyết phục. - Tôi không nghĩ chúng ta sẽ như vậy. Tình hình sẽ ổn thôi mà, anh bạn trẻ!

Đột nhiên, ông chủ bút quay sang nhìn thẳng vào mắt Clark và hỏi với một nụ cười lạ lùng:

- Thế anh có định ở lại bên cạnh tờ “Tin Tức Hằng Ngày” cho đến khi nó bị phá sản không? Anh có can đảm ở lại không?

- Ông Edward, xin ông đừng đùa. Tôi không hiểu nổi ông nữa rồi. Tôi nghĩ là ông nên đi nghỉ mát vì thần kinh ông căng thẳng quá nên sinh bệnh chẳng? Tôi không ngờ ông thay đổi nhanh như thế! Tôi quá thất vọng về ông! - Clark nhăn nhó một cách đau khổ.

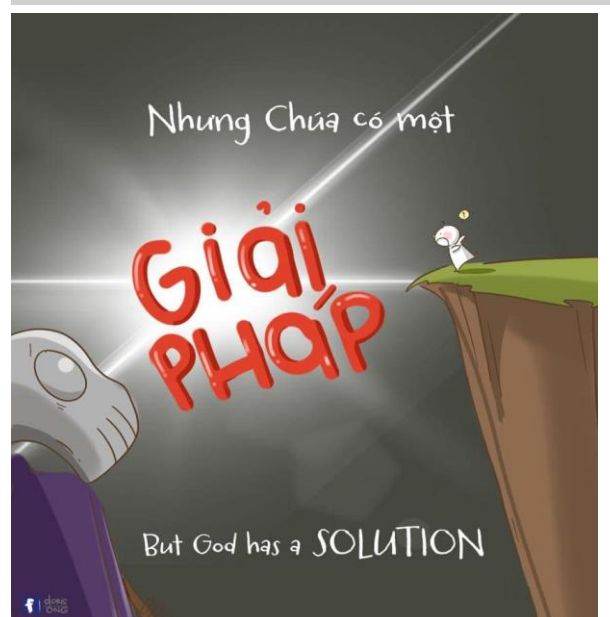
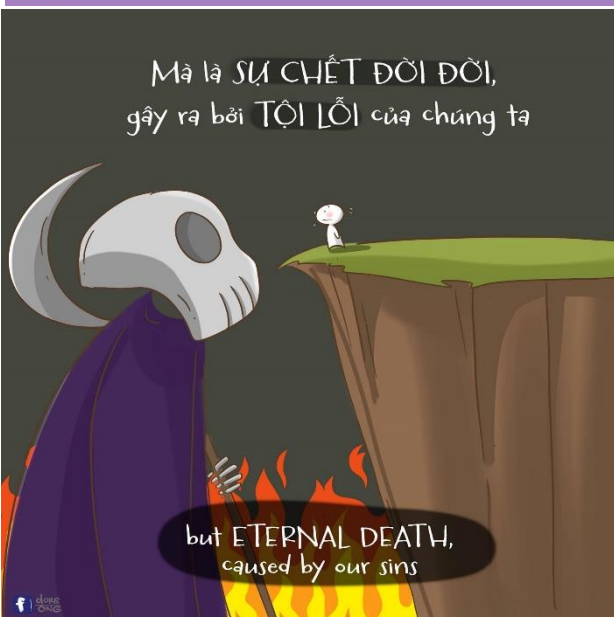
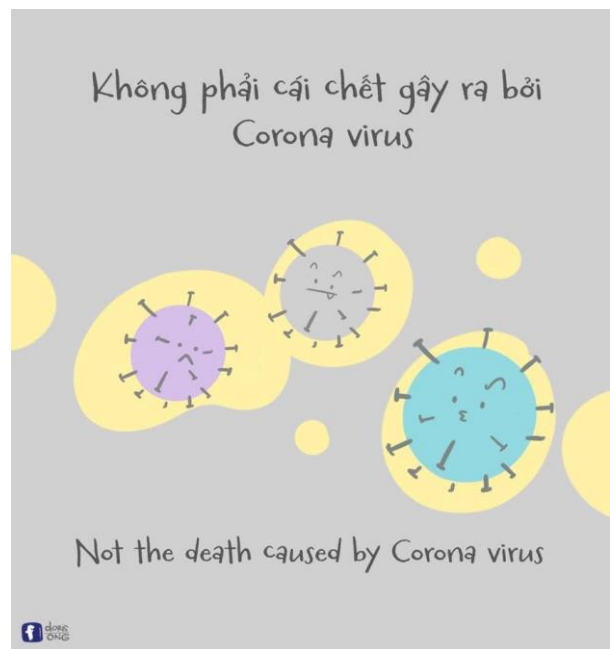
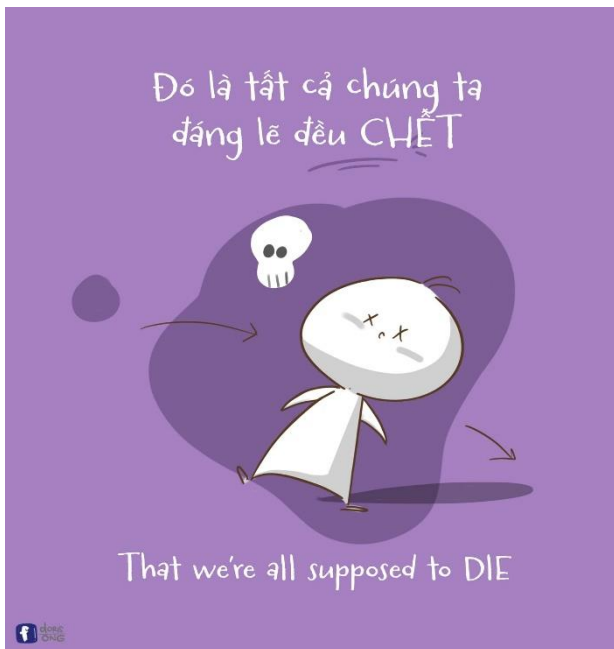
- Tôi cũng chẳng hiểu nổi tôi nữa, Clark ạ! Nhưng có một điều chắc chắn: tôi sẽ thực hiện quyết định ngưng phát hành báo vào Chúa nhật như tôi đã nói. Còn anh, anh vẫn chưa chịu trả lời tôi: anh sẽ ở lại với tờ báo chứ?

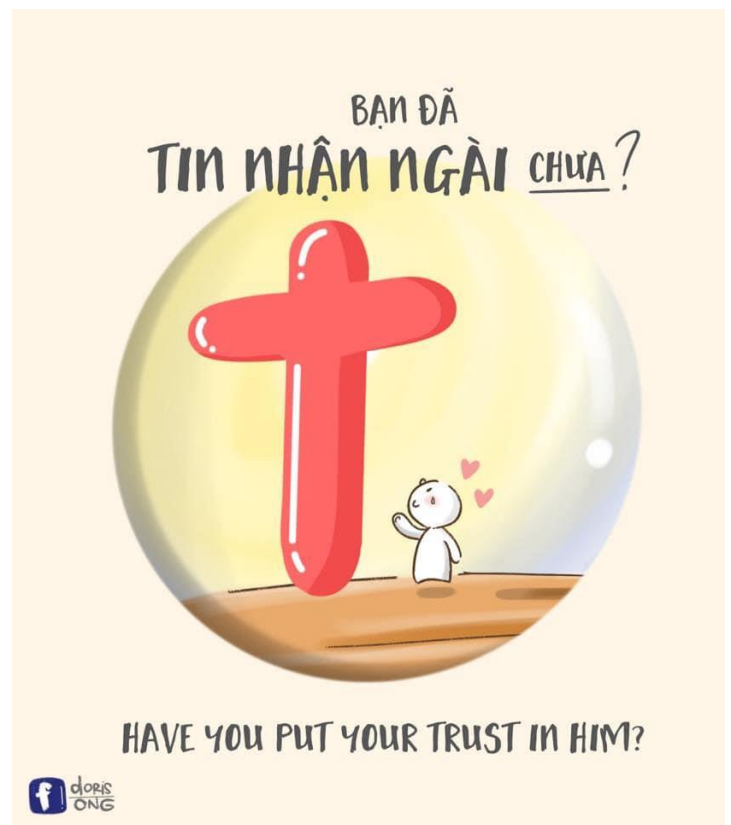
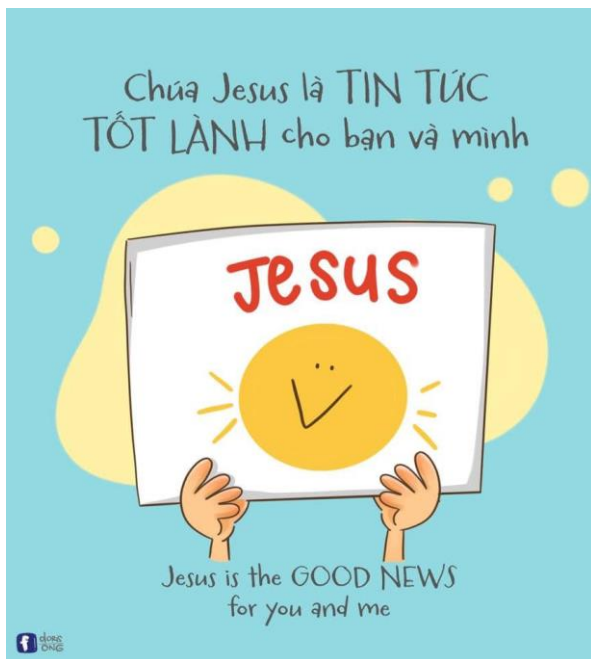
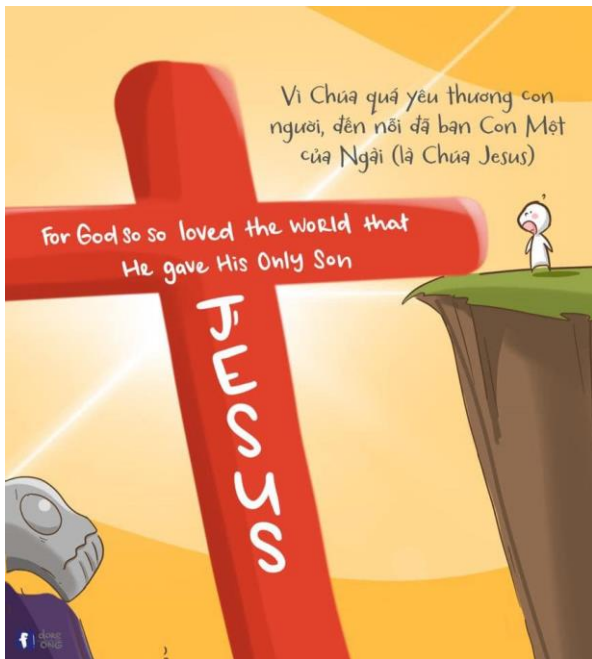
Clark cúi đầu suy nghĩ một lát và gật đầu đồng ý. Edward tiến sát tới bắt tay anh ta và vội vã quay về bàn làm việc. Mọi người trong phòng họp lần lượt đứng dậy trở về nơi làm việc của mình, vừa đi họ vừa bàn tán xì xào.

(Còn tiếp)

(dainguonsong.com)

GÓC THIẾU NHI

Lê Vi (Nguồn: Doris's Stories)

Đố Kinh Thánh - số 74

Mời các độc giả của báo Sứ Mới tìm hiểu những bài học quý giá Chúa Giê-xu để lại cho chúng ta qua tấm gương khiêm nhường, hạ mình và nhẫn nhục chịu đựng gian khổ trong sự thương khó, phục sinh của Ngài.

- ✓ Hãy ghép mỗi sự việc ở cột A với một sự dạy dỗ phù hợp ở Cột B.
- ✓ Mỗi đáp án đúng: 1 điểm. Tìm đúng địa chỉ Kinh Thánh cho mỗi đáp án: 1 điểm

A	B
1. Kế đó, Ngài đổ nước vào chậu, và rửa chân cho môn đồ, lại lấy khăn mình đã vắt mà lau chân cho.	A. (1) Chính mình chớ trả thù ai.... (2) Đừng để điều ác thắng mình, nhưng hãy lấy điều thiện thắng điều ác.
2. Rồi Ngài bước tới một ít, sấp mặt xuống đất mà cầu nguyện rằng: Cha ơi! Nếu có thể được, xin cho chén này lìa khỏi Con! Song không theo ý muốn Con, mà theo ý muốn Cha.	B. Đừng lấy ác trả ác, cũng đừng lấy rửa sả trả rửa sả; trái lại, phải chúc phước, ấy vì điều đó anh em được gọi để hưởng phước lành.
3. Một người trong các sứ đồ đánh đầy tớ của thầy cả thượng phẩm và chém đứt tai bên hữu. Nhưng Đức Chúa Giê-xu cất tiếng phán rằng: Hãy để cho họ đến thế! Ngài bèn rờ tai đầy tớ ấy, làm cho nó được lành.	C. (1) Hãy hiếu kính cha mẹ người. (2) Ví bằng có ai không săn sóc đến bà con mình, nhứt là không săn sóc đến người nhà mình, ấy là người chối bỏ đức tin, lại xấu hơn người không tin nữa.
4. Ngài bị rửa mà chẳng rửa lại, chịu nạn mà không hề ngấm dọ, nhưng cứ phó mình cho Đấng xử đoán công bình.	D. Nhưng hãy lấy lòng yêu thương mà làm đầy tớ lẫn nhau.
5. Song Đức Chúa Giê-xu cầu rằng: Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết mình làm điều gì.	E. Song ta nói cùng các người rằng: Hãy yêu kẻ thù nghịch, và cầu nguyện cho kẻ bắt bớ các người.
6. Bây giờ các thầy tế lễ cả và cả tòa công luận kiểm chứng dối về Ngài, cho được giết Ngài.	F. Vậy anh em cũng hãy coi mình như chết về tội lỗi và như sống cho Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Giê-xu Christ.

7. Vì nếu Ngài đã chết, ấy là chết cho tội lỗi một lần đủ cả; nhưng hiện nay Ngài sống, ấy là sống cho Đức Chúa Trời.	G. Vậy, các người hãy cầu như vậy: Lạy Cha chúng con ở trên trời, danh Cha được thánh, nước Cha được đến, ý Cha được nên, ở đất như trời.
8. Tại một bên thập tự giá...Đức Chúa Giê-xu thấy mẹ mình và một môn đồ Ngài yêu đứng gần người, thì nói cùng mẹ rằng: Hỡi đàn bà kia, đó là con của người! Đoạn, Ngài lại phán cùng người môn đồ rằng: Đó là mẹ người! Bắt đầu từ bây giờ, môn đồ ấy rước người về nhà mình.	H. Hãy nhớ lời ta đã nói cùng các người: Đây tớ chẳng lớn hơn chủ mình. Nếu họ đã bắt bớ ta, ắt cũng bắt bớ các người.

Thời hạn : 15.04.2020

Đáp án đồ Kinh Thánh số 73

Câu 1: Nô-ê Sáng-thế ký 6:9

Câu 2: Gióp 23:11

Các từ chỉ hành động: bén, giữ, đi theo

Từ “bén” cho chúng ta biết khoảng giữa bước chân của tác giả và bước chân Chúa. Đó là khoảng cách rất gần, tác giả của câu Kinh Thánh theo rất sát dấu chân Chúa.

Câu 3:

Đáp án 1: Áp-ra-ham được gọi là bạn Đức Chúa Trời (Gia-cơ 2: 23)

Vì: Đức Chúa Trời tỏ cho ông biết điều Ngài sẽ làm.

Sáng thế ký 18:17 có chép: “Đức Giê-hô-va phán rằng: lẽ nào ta giấu Áp-ra-ham điều chi ta sẽ làm sao?”

Đức Chúa Trời sắp hủy diệt thành Sô-đôm và Gô-mô-rơ, Ngài không giấu Áp-ra-ham, nhưng tỏ cho ông biết điều Ngài sẽ làm.

Đáp án 2: Cơ Đốc Nhân chúng ta.

Chúa Giê-xu phán trong Giăng 15: 14-15: “Ví thử các người làm theo điều ta dạy, thì các người là bạn hữu ta. Ta chẳng gọi các người là đầy tớ nữa, vì đầy tớ chẳng biết điều chủ mình làm; nhưng ta đã gọi các người là bạn hữu ta, vì ta từng tỏ cho các người biết mọi điều ta đã nghe nơi Cha ta.”

Chúa Giê-xu không giấu nhưng tỏ ra cho các môn đồ ngày xưa và Cơ Đốc Nhân chúng ta ngày nay biết mọi điều Ngài đã nghe nơi Cha rằng Ngài sẽ chịu chết, chịu chôn, được sống lại và sẽ tái lâm...

Như vậy, Chúa Giê-xu _Đức Chúa Trời ngời hai là BẠN THẬT của chúng ta và chúng ta cũng được gọi là bạn của Ngài.

Câu 4: I Phi-e-rơ 2:21

Tấm gương Chúa muốn chúng ta noi theo Ngài là: chịu khổ vì danh Chúa.

Câu 5: Giăng 13:34

Ta ban cho các người một điều răn mới, nghĩa là các người phải yêu nhau; như ta đã yêu các người thế nào, thì các người cũng hãy yêu nhau thế ấy.

Câu 6: Ê-phê-sô 4:32 C. tha thứ

Câu 7: Gia-cơ 1: 19-20

Câu 8: Thi thiên 119:10 C. sai đường

Kết quả : Tân Nguyên: 13 điểm

Ái Diễm :13.2 điểm

Cô Kim Trang : 11.2 điểm

Cô Mỹ Dung : 12.5 điểm

Chị Bảy : 14 điểm

Liên Nguyễn

Liên Lạc: Nhóm Sức Mới - Tel: 079 609 62 59

E-mail: sucmoi@gmail.com

www.facebook.com/sucmoi

Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được Sức Mới.

Cất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc.

Đi mà không mòn mỏi. "

Ê-sai 40 : 31

Địa điểm Thờ Phụng Chúa hằng tháng tại từng khu vực :

Lausanne : Paroisse réformée de St. Jacques, Avenue du Léman 26, 1005 Lausanne.

Genève : Paroisse protestante Servette-Vieux, Avenue Wendt 55, 1203 Genève.

Aarau : Gemeinschaftszentrum Telli, Girixweg 12, 5004 Aarau.

St. Gallen: Evangelisch-Reformierte Kirchgemeinde Tablat, Lettenstr. 16,
9008 St. Gallen.

Lưu ý: Ngày và giờ thờ phụng Chúa xin liên lạc với Mục sư.

Địa chỉ : Mục sư Ngô Bá Tạo, Heideweg 24, 2503 Biel/Bienne.

Tel. 032 365 33 36

Natel: 079-673 44 28

E-mail: ngobatao@hotmail.com

Trang web: nguồn-sông.com